

CON ONG

SỐ 156

16 TRANG 20 TI

TUẦN LỄ TỪ 25-3

ĐẾN 1-4-1971

Wason
D5531
C7444 (môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Chủ Nhiệm : **NGUYỄN VĂN MINH**

MINH VÕ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

QUẢNG NƠI : 93801

CHẾ ĐỘ, DÂN BIỂU VA QUOC NHUC

Trong một chế độ Dân Chủ, Chủ quyền Quốc Gia thuộc về toàn dân, Dân Biểu là những đại diện trực tiếp của dân, nắm vai trò quyết định trong việc trị nước. Đáng lẽ Dân Biểu phải thay dân làm tốt cho chế độ, làm đẹp mặt toàn dân đã tin nhiệm mình.

Nhưng Dân Biểu nước ta, thậm chí thay, đã hành động ngược lại những nguyên tắc kể trên, đã coi sự tin nhiệm của cử tri như một cơ hội, coi chức vụ đại diện dân như một phương tiện để hưởng

thụ, và làm giàu một cách bất chánh, làm xấu chế độ, và làm nhục toàn dân.

Mọi người dân đều có nhiệm vụ thiêng liêng là bảo vệ chế độ, tôn trọng luật pháp. Những người đại diện cho dân lại càng phải lo bảo vệ chế độ, tôn trọng luật pháp tích cực hơn nữa.

Việc buôn lậu của các Dân Biểu từ mấy năm nay, và nỗ lực dìm trong tuần qua, chẳng phải là việc buôn lậu thông thường mà phải khệp vào tội phản quốc, phá hoại chế độ.

Buôn bạch phiến của Trung Cộng để chích cho binh sĩ là tiếp tay với địch, làm giảm tinh thần chiến đấu của quân đội.

Buôn vàng lậu bị bắt ở ngoại quốc để cả nước phải mang tiếng xấu, là phá hoại nỗ lực ngoại giao, bôi bần chế độ trong khi đối phương cố tìm cách xóa bỏ chế độ.

Điều thiệt hại nhất do hậu quả các hành vi buôn lậu bị đi của Dân Biểu, là một sự thiệt thời về tinh thần, một

thiệt thời làm vô hiệu bao công trình xây dựng của cả một thế hệ, và làm mất tin tưởng ở tương lai. Gây một tình trạng nghi ngờ về hiệu quả của nền Dân Chủ còn phơi thái. Ai còn dám tin tưởng vào sự tốt đẹp của Dân Chủ, khi những đại diện dân chỉ phá hoại, chỉ làm nhục chế độ?

Muốn giữ niềm tin của dân chúng, chỉ còn cách phải trừng phạt những kẻ phá hoại chế độ, như những tên phản quốc.

CORNELL UNIVERSITY LIBRARY

Không phải thế ..

Từ một tháng nay, trong nội bộ anh em Đảng Dùi Cui Sêgông nói chung và anh em đứng ghếch đèn xanh, đèn đỏ nói riêng, tức đàn em của ông cò Dung có chiến dịch rì tai bảo nhau đêm ngày chiêm ngưỡng dung nhan của Tướng Tổng Giám đốc CSQG thật kỹ. Khâm tui bất cứ một CSV ghéch đèn đường nào người ta cũng bắt được một tấm hình ông Tướng CS cỡ 6x9 kiểu hình «cạc đi đặng đi tề». Hễ có nửa phút rảnh là các anh em này lại rút hình ông Tướng ra đặt gọn trong lòng bàn tay đưa lên mắt nhìn thật kỹ như tin đồ đi hành hương nhìn ảnh giáo chủ mà đọc kinh cầu vạy.

Hội ra mới biết là trong thời gian gần đây ông Tướng Cảnh Sát thường vi hành giả dạng phó thường dân khiếm nhượng ngồi «đang sau xe 2 bánh, đi khắp các nẻo đường đồng đảo xe cộ trong thủ đô. Ông đứng lừng phéng thập thò ở các ngã tư có đèn đỏ, rình coi có chú bạn dân nào thôi tu hít, chặn xe vi phạm luật lệ lưu thông lại đòi biên phạt rồi nhận vài bô thông cảm là... ông vờ. Đã có một số bạn dân bị ông đích thân vờ như thế nên họ bảo nhau sưu tầm hình ông, nghiên cứu dung nhan rất kỹ, để thấy có người hao hao giống ông xuất hiện đâu đó gần nơi họ hành sự, họ sẽ chấp hành pháp luật nghiêm chỉnh thực sự để tránh bị ông vờ.

Nếu Thiếu Tướng Tân GĐCSQG muốn thanh trừng bọn tham nhũng trong ngành CS chúng tôi thiết tưởng ông không thiếu gì cơ hội và điều kiện để thực hiện những vụ lớn làm chấn động cả nước và làm tăng uy tín của ông. Chúng tôi xin thưa với ông một vụ rất thường: dân chúng xóm Cao Thăng — Phan Đình Phùng khu sau Kỳ Viên Tự có thể kể ông nghe nhiều chuyện ly kỳ về một ông quan Tư CSDC có nhà riêng trong khu Nhà Ông này có người đẹp làm «Ốt Tét» và là kho chứa hàng ngoại quốc nhập cảng lậu. Trong mấy ngày gần Tết Con Heo vừa qua, dân khu này chứng kiến cảnh CSDC đem công xa tới vào nhà ông khuôn ra kín kín cả trăm súc gấm Thượng Hải, Tô Châu, mỗi súc gấm vàng này trị giá cả trăm ngàn đồng. Nhà quan tư CSDC chứa hàng lậu do người nhà quan tư đem về, rồi lại chính CSDC bán sắc phục đang hoàng tới chuyên hàng lậu trên xe jeep hai màu xanh trắng của CSDC từ đây vào Chợ Lớn ngò ngò giữa ban ngày ban mặt bất chấp sự nhòm ngó, phê bình của dân chúng. Mong Thiếu Tướng Tân Tổng Giám Đốc đích thân đến khu Kỳ Viên Tự Saigon hỏi dân về vụ này xem sao.

Về 1 ông quan tư buôn lậu này chúng tôi thấy ông làm 1 việc có lợi hơn là việc ông vất vả đi rình bắt cả trăm Cảnh Sát viên công rì gác đèn đường làm việc đêm và...

«Bờ lờ» để diệt Cộng

Mấy ngày gần đây, cả làng báo kùm đi sĩ và chửi rủa thậm tệ mấy chú dân biểu «bờ lờ», nào là các chú Bất Thiện, Mẫu Hàng (bạch phiến) nào là chú Luyện Kim (vàng thoi), và cũng không quên nhắc lại cả chú Văn Tà (giấy bạc).

Nhưng chửi cái hành động «bờ lờ» mà lại tách rời khỏi lập trường «chống cộng ra rít của họ thì tội đó là 1 lối chửi phiếm diện rất dễ sai lầm, không đi đến đâu! ngược lại nếu hiểu rõ họ là những phần tử chống cộng hăng nhất nước, ta sẽ không có gì phải kinh ngạc khi thấy họ «bờ lờ».

Có gì đâu: lúc này ai lại không thấy mấy anh lính Cờ Huê có vẻ lười biếng không chịu tận tình uýnh lộn với Giặc Cờ Đỏ, mà uýnh gần uýnh xa gì cũng cứ dùn cho lính Cộng Huê Giao Chỉ, thừa thắng xông lên. Các anh lính Cờ Huê chơi cái trò đó, 1 phần vì đại để Nich Xong đã hứa sẽ lần lượt cho họ a la de về xứ, một phần khác quan trọng hơn là vì quá nửa lính Cờ Huê ghiền ma túy (theo tin tức Cờ Huê), mà ai còn lạ gì mấy anh ghiền phi dối thuốc có làm cái đếch gì được?

Cho nên cần phải có 1 phiên trắng để các đàn anh lính Cờ Huê hít bằng thích hít cho tỉnh như con sao, để họ sẵn sàng lao đầu ra mặt trận cho quân ta nghỉ xả hơi với chứ!

Vi vậy mà các chú «dân biểu bờ lờ» đã chẳng quản đường xá xa xôi, sang tận Lào, tận Thái kiếm ma túy về, trước là làm công tác động viên tinh thần binh lính Đồng Minh, sau là phát triển nền tài chánh quốc gia. Công việc trên sẽ còn tác động lớn lao đến tiền tuyến, vì các chiến sĩ đang anh dũng chiến đấu ở Hạ Lào thấy hậu phương có những dân biểu làm giàu mau chóng sẽ nức lòng đánh trận hăng hơn nữa hầu sớm thanh toán chiến trường cho kịp về ứng cử dân biểu kỳ tới.

Cứ cái đà đó, chẳng mấy lúc Cộng quân sẽ bị rượt chạy có cờ, quân ta sẽ ca khúc khải hoàn, và công đầu ắt hẳn về tay các nhà «dân biểu bờ lờ». những nhà «đại ái quốc» luôn luôn chỉ tôn thờ các đảng anh hùng dân tộc «Trần Hưng Đạo, Quang Trung»!

□ LÃO DƯƠNG Từ một lời nói..

Ông Tổng Trưởng Cựu Chiến Binh, mấy ngày gần đây, bỗng dưng nổi tiếng vì một lời nói. Số là có một Bà Hội trưởng một Hội Quả phụ từ sĩ thuộc miền Tây, đến gặp Ông Tổng Trưởng để xin thành lập một làng Quả phụ.

Phong trào lập làng, hiện nay lên rất cao. Đó cũng là một dấu hiệu đoàn kết đáng khích lệ, tuy rằng cái đoàn kết ấy, đã ngầm ngầm có một sự chia rẽ. Tại sao cứ phải tìm những đồng nghiệp hay những người cùng chung một cảnh ngộ để lập thành làng?... Bề ngoài thì có vẻ đoàn kết ra rít, nhưng chỉ riêng cái tên làng cũng đã là một sự... kỳ thị rồi...

Các bà quả phụ xin lập một làng Quả Phụ, Ông Tổng Trưởng bèn phát ra một lời khuyên, đáng giá ngàn vàng:

— Các bà thành lập một làng gồm toàn các quả phụ. Lũ du đảng sẽ biết ngay là trong làng không có đàn ông, chúng nó tới bề hồi đồng thì tính sao?... Lính còn bận đi đánh giặc, đâu có thể bảo đảm an ninh cho quý bà.

Bà Hội Trưởng Hội Quả Phụ, coi đó là một lời xúc phạm. Cái gì chứ bề hội đồng thì thật khó nghe. Bề cá nhân thì may ra còn có thể chấp thuận được. Các bà đâu có chịu đựng được sự bề hội đồng, để cho tả tơi hoa lá, rã rời cành huê? Ấy thế là bà tức giận. Không tiện xi và lại ông Tổng Trưởng, bà Hội Trưởng bèn khóc, đi lên «móc» với Phu Nhân Tổng Thống. Chính sách «mách ba» của Bà Quả phụ, chưa hiểu có kết quả gì không?

Lão Dương không phải là quả phụ, mà cũng không có ý định đi bề quả phụ nhưng xét ra, ông Tổng Trưởng nói vậy cũng không phải. Trong lúc mà chúng ta kiểm soát được gần hết đất đai và dân số chẳng lẽ có thêm một cái làng quả phụ lại không kiểm soát nổi sao? Còn bà quả phụ đi mách với bà Tổng Thống như thế cũng không phải. Bề hội đồng thì đâu có mất mát gì? Hơn nữa muốn bề nhau, đâu có phải chuyện dễ. Bà mách với người lớn rồi lỡ ra, ông Tổng Trưởng bị máng có phải là tội nghiệp cho ông Tổng Trưởng hay không?... Với lại đưa ra một lời khuyên đó là một ý tốt. Có chịu theo lời khuyên hay không, đó lại là một chuyện khác...

Biến thành một lời tiên tri

Chưa có làng quả phụ, như vậy tất nhiên chưa có bề hội đồng quả phụ. Nhưng mấy hôm nay, đã xảy ra một chuyện, làm cho lời nói của ông Tổng Trưởng Cựu Chiến Binh biến thành một lời tiên tri, đáng để cho các bà quả phụ phải coi chừng.

Cũng vẫn bà Hội Trưởng quả phụ miền Tây vừa cho thiên hạ biết, một hành động của một ông Trưởng Ty Cựu Chiến Binh. Ông Trưởng Ty này đã nói máu dề cụ, muốn bề bà quả phụ. Mỗi lần bà này có việc cần phải lui tới Ty Cựu Chiến Binh ông Trưởng ty đã dùng những lời bóng gió xa xôi thả lời ong bướm, ý muốn thay chỗ cho ông chiến sĩ đã được về quê trên chiếc giường của bà. Khi bà mang việc này ra mách với ông TT thì cũng được ông Tỉnh Trưởng cho biết, ông Trưởng Ty này là một hạng người mắc một chứng bệnh rất nặng, ngang với Tê Tuyên.

Chưa lập được làng, còn ở chung với đám dân thị tứ, mà Bà Hội Trưởng, chút xiú nữa thì đã bị bề... cá nhân. Vậy thì lời khuyên của ông Tổng Trưởng, quả thực đã ứng nghiệm rồi đó.

Biết con không ai bằng cha. Biết Trưởng Ty, không ai bằng Tổng Trưởng cũng đã tiên đoán, nếu để các bà sống cùng một nơi, thế nào cũng xảy ra chuyện đó, với các ông Trưởng Ty của Bộ Ngai Cai trị là tiên liệu. Ông Tổng Trưởng đã tiên liệu được trước như vậy, thật xứng đáng là một cai trị có tài vậy.

Bây giờ đêm Tình Quân Chuyen Đồi

Một hác long đàng cho Việt Nam

Mới đầu tuần một tờ chức nhân dân mệnh danh là Ủy Ban Vận Động Chống Bất Công Xã Hội gửi thư đến quý vị dân biểu yêu cầu tự động sửa sai chấn chỉnh lại tác phong thì trong tuần liền tiếp hai dân biểu xuất ngoại về nước đã bị Cảnh sát quốc tế Thái Lan và Quan thuế VN chặn bắt quả tang vì tội buôn lậu. Khác với những vụ buôn bạc, lịch oải chường, đồ lót đàn bà, cũng của mấy vị dân biểu trong quá khứ hai vụ buôn lậu này đã làm cả nước, không những nổi giận mà còn hồ thẹn. Nổi giận là vì, với số phụ cấp hàng tháng lên tới 140 ngàn, trong khi lương một vị tướng chỉ được khoảng 25 ngàn các vị dân biểu còn là an nghèo (Nguyễn bá Lương Khiếu thiện Kế) để rồi đi... buôn lậu. Hồ thẹn vì trong hai vị bị bắt có một vị dân biểu đã giữ những chức vụ khá lớn ở hạ viện và cũng có một tâm vóc quốc tế cỡ bự là chức chủ tịch Liên Hiệp Nghị Sĩ Á Châu. Ông này không phải bị quan thuế ta bắt, mà bị cảnh sát Thái Lan tóm mới khổ. Tên ông ta là Nguyễn quang Luyện. Nghề nghiệp ngoài đời: chức "tu bíp".

Chắc chắn trong Con Ong số này, đã có nhiều màn "quạt mỡ", "chém ruồi" hay nhốt mấy ông dân biểu đó vào nhà "lục xì", "phủ de G.C" do các bạn của HTĐ thì nhau múa bút. HTĐ không muốn nhảy vào vòng chiến với hình thức móc lõ, chửi bới như thế nữa. Trong tình trạng hôn mang thế thâm với những bộ mặt đã đầy như mặt mo, mắt cả liếm si, thì có chửi hàng trăm, hàng ngàn lần, chắc cũng không làm đất nước của ta sáng sủa hơn, vì đó đi được nhiều bộ mặt lem nhem. Vấn đề này đặt ra ở đây chỉ là, làm thế nào, với những điều gì, chúng ta có thể đào thải bớt những hạng sâu một của dân bọn tham quan ô lại chuyên hút máu hút mỡ đồng bào?

Viết tới đây, HTĐ bỗng nhớ lại câu chuyện tối hôm qua, một ông bạn nhà binh đã hăm hăm tìm đến nói như hét vào tai kẻ viết bài này: "Lần này nhóm Con Ong, các toa phải làm một cái gì mới được. Lần này các toa chỉ chửi bới, chửi chích khơi khơi, chán quá, chả ăn cái giải rút mẹ gì cả. Các toa phải hô hào nhân dân, nhất là dân biểu, nổi lên ám sát bọn lưu manh, buôn lậu này, để cho đỡ nhục quốc thể. Nếu cần, moa và vài thằng bạn sẽ xung phong làm đoàn viên ám sát hỗ trợ cho lời kêu gọi của các toa trong bước đầu tiên..."

Theo ông bạn nhà binh đã "Tazan nổi giận" vì dân biểu đi buôn lậu bị bắt thì chỉ có biện pháp sát máu này mới làm cho bọn sâu dân một nước bở vía, chưa bớt những thành tích lem nhem, ăn bần. Mặc dù không đồng ý hoàn toàn với lập luận trên, nhưng HTĐ cũng cảm thấy những lời nói, thốt ra trong một cơn nóng giận này, quả cũng hợp lý phần nào. Tình trạng đen tối của đất nước ta hiện nay hình như đã tới thời kỳ "hết thuốc chữa".

Phía lập pháp thì tháng nào cũng xảy ra vài vụ lem nhem: hết tại tiếng dấm dáy, cãi nhau chỉ chóc, tới tai tiếng ăn cắp, sửa công vụ lệnh xuất ngoại, buôn lịch cõi trường, buôn xì líp, buôn bạc và giờ tới buôn Bạch phiến, á phiện, buôn vàng. Đó là nói về phía những người đại diện cho dân, còn về phía công bộc của dân, tức hành pháp, thì sao? TT Thiệu đã vài lần egiot châu là cũa, vì tham nhũng đã trở thành một quốc nạn, không sao diệt trừ được. Còn PTT Kỳ thì: "Tôi sẽ không chết vì tay Cộng Sản mà chết vì tay bọn tham nhũng". Một khi hai nhà lãnh đạo cao nhất nước của chúng ta còn than thở như vậy thì thử hỏi bọn dân đen trên rừng dưới...lưu dạn, sẽ còn phải than thở đến đâu vì bị tham nhũng bóc lột, áp bức, hoành hành.

Bước sang lãnh vực tư pháp thì ai cũng quá biết tư pháp của chúng ta vô tư tới mức nào, với vụ 4 vali bạc bị bỏ quên hàng năm trời, hàng chục vụ tham nhũng "gộc", khác được nhét kỹ tới tận đáy chông hồ sơ sắp xếp cao như núi ở tòa án để chỉ xù gặp bọn tham quốc như Trần Ngọc Châu, Trương Đình Dzu các SVHS và bọn để tư quyền báo chí những tiếng hét của người dân nổi loạn. Tuần qua đã có hôm tòa phải xử từ sáng, tới tối mới xong Tổng kết chỉ mới sơ sơ 30 tờ báo, bị phạt và với những số tiền kếch xù.

Với tình trạng bế tắc cùng cực mà HTĐ vừa phát họa sơ sơ ở trên, chúng ta phải tìm lối thoát như thế nào đây? Hồi xưa ở Nhật đề "Thế Thiên Hành Đạo" đã có một đám võ sĩ kết hợp lại thành một tổ chức chặt chẽ gọi là Đàng Hắc Long chuyên lo việc thanh toán những bọn tham quốc hại dân hay tham nhũng, thối nát. Ở Ba Tây cũng có một "đội hành quyết" do các cựu Cảnh sát viên thành lập chuyên thủ tiêu những người mà tổ chức này cho rằng đang gây nguy hại cho xã hội. Cả hai đoàn thể trên đều đã và đang gây khiếp đảm cho chính quyền và quốc dân nước họ. Nhưng những hành động khủng bố gieo rắc máu lửa này, hình như nước Nhật đã trở thành một cường quốc thế giới, và Ba Tây, cũng bớt đi rất nhiều tội phạm.

Di nhiên ở VN, sẽ có một ngày nào đó chúng ta cũng phải liều lĩnh tiến đến một "Đàng Hắc Long" tương tự từ nay, tới giai đoạn đó, bạn đọc C.O có cao kiến gì hay, xin gửi cho HTĐ. Kẻ phụ trách mục này sẽ đem vài ý kiến hay nhất của các bạn đề "tình quân" lên báo, cho cả nước coi chơi.

Sứ mạng hoàn tất

Tuần này, có lẽ vì xúc động trước những cái tin buôn lậu làm nhục cả quốc thể, HTĐ đã vi vút gần nửa trang báo về ý kiến thành lập cho VN một đàng Hắc Long với mục đích "Thế Thiên Hành Đạo". Đây mới chỉ là "truyện đời" ở Hậu phương nhìn sang tiền tuyến, trong tuần qua cũng có một biên chuyển lớn về quân sự. Đó là việc các lực lượng quân sự của VNCH đã bắt đầu rút quân khỏi Hạ Lào vì lý do "sứ mạng đã hoàn tất".

Trước đây cái việc tấn công Hạ Lào, đã được nhà nước và ông bạn đồng minh HK giữ kín bao nhiêu thì công việc rút quân Hạ Lào lại phổ biến rộng rãi và tuyên bố tùm lum bấy nhiêu. Tướng Lâm đã giải thích ở Khe Sanh việc quân đội VNCH vừa rời bỏ hai cứ điểm quan trọng quanh Tchepone để rút gáp về nước bằng trực thăng, là vì... "chúng tôi đã hoàn tất sứ mạng". Ở Saigon, đề cất nghĩa cho báo chí rõ, khỏi thắc mắc về việc quân ta rút lui, một phát ngôn viên quân sự cũng đã tuyên bố: "đây chỉ là một sự thay đổi chiến thuật... chứ không phải là một cuộc triệt thoái dưới áp lực của địch". Tiếp lời với chính phủ ta, một phát ngôn viên của Ngũ Giác Đài cũng giải thích với báo chí ở Hoa Thịnh Đốn: "Mục tiêu của VNCH không phải là chiếm đóng những vị trí mới, mà chỉ là phá hủy". Một phát ngôn viên khác cũng nhấn mạnh thêm: "Việc VNCH rút quân khỏi Lào chỉ là một hành động thận trọng trước mọi cuộc phản công của CSBV".

Trong khi giới hữu trách quân sự Mỹ Việt thì nhau đưa ra những lời giải thích thì CSBV đã bắt thần tung quân cảm tử mở một cuộc tấn công vào ngay căn cứ Khe Sanh do lực lượng Mỹ trấn đóng. Hành động này đã làm các nhà phân tích quân sự ngạc nhiên. Trước giờ, người ta vẫn tưởng rằng vì quân ta đánh thốc vào hậu cần địch nên địch phải lo chống đỡ trời chết, còn hơi sức đâu mà dám quấy rầy ta. Tin tức tuần qua đã cho thấy rằng những cuộc hành quân sang Lào của ta hình như không triệt được hẳn mũi nhọn phản công của địch. Các cứ điểm của ta đang trấn đóng quanh Tchepone đã bị địch pháo kích như mưa. Ngay cả bộ Tư Lệnh của ta đặt ở căn cứ Hàm Nghi tại Khe Sanh cũng gặp tình trạng tương tự. Với trận đột kích vào doanh trại quân sự Mỹ ở Khe Sanh vừa nói, nhiều người đang dự hỏi địch có bị tê liệt hẳn như các phát ngôn viên quân sự của ta đã loan báo không? Và sứ mạng của cuộc hành quân Hạ Lào, với cuộc rút quân vừa rồi, phải chăng đã thực sự hoàn tất?

Xích lại gần nhau

Những thắc mắc kể trên có lẽ sắp sáng tỏ trong vài tuần tới đây. Chưa bao giờ người ta thấy Mỹ và Trung Cộng xích lại gần nhau cho bằng lúc này. Dấu hiệu rõ rệt nhất là việc Mỹ hiện nay không coi Trung Cộng như quân hãn quân thù nữa. Các công dân Mỹ, tuần qua, đã chính thức được chính phủ Mỹ cho phép tự do sang Trung Cộng du lịch

không còn bị một hạn chế nào ràng buộc cả. Thêm vào đó việc Mỹ cho TC gia nhập vào LHQ, việc Mỹ nới rộng giao thương với TC... cũng vừa được một số dân biểu Hoa Kỳ đề nghị với TT Nixon yêu cầu ông này nên chấp thuận như vậy. Sự liên lạc giữa Mỹ - Trung Cộng mỗi lúc thêm mật thiết cũng đã làm đàn anh Nga Sô chột dạ. chuyên gia Nga đặc trách Hoa vụ đã loan báo: Tuần qua giới Trung cộng sắp thỏa thuận với Mỹ để phân chia vùng ảnh hưởng tại Á Châu.

Nếu Mỹ và Trung Cộng đối thù thành bạn thật thì việc rút quân của ta tại Hạ Lào sẽ được tạm giải thích bằng những lời đối đáp như sau:

MỸ: Minh sắp thành bồ bịch, vậy có nên bày tỏ một hành động thân thiện nào cho thế giới chúng biết không?

TRUNG CỘNG: Nên lắm chứ. Bồ nói đàn em Việt Nam Cộng Hòa rút quân khỏi Lào đi đứng đánh ra B.V nữ a... Làm như thế thế giới biết cuộc chiến tranh ở ĐD không thể giải quyết bằng quân sự là gì. Nhưng bồ phải để cho chúng gỡ lại sĩ diện đã bị tấn công toi bởi hoa lá một tí.

MỸ: O.K. tớ rút nghe. Nhưng bồ cũng phải làm cách làm cho đàn em BV của tớ bớt hung hăng con bọ xít một tí chứ.

TRUNG CỘNG.— Hãn rồi, tụi nó ở Hà Nội vừa chẳng đi một đường tuyên bố, bản tiếng cho thế giới biết cuộc chiến tranh ở ĐD không thể giải quyết bằng quân sự là gì. Nhưng bồ phải để cho chúng gỡ lại sĩ diện đã bị tấn công toi bởi hoa lá một tí.

MỸ.— Bằng cách nào.

TRUNG CỘNG.— Bồ đừng dùng B-52 nghiền nát trọng pháo của đàn em tớ nữa. Để chúng sủa một tí cho oai, ra vẻ ta phàn công thắng lợi lớn.

MỸ.— O.K. Tớ cho phép nó mở luôn một cuộc đột kích vào căn cứ quân sự của tớ ở Khe Sanh để lấy tiếng.

Kết quả của buổi đối thoại âu yếm này là Tổng Thống Thiệu và các tướng lãnh thân tín của ông đã gặp gỡ Đại sứ Bunker và Tướng A baams để bàn việc rút quân khỏi Lào. Đồng thời BV cũng mở cuộc đột kích vào Khe Sanh. Để dư luận trong nước bớt sôi nổi Bàn Tay Long Lá của Xija đã được lệnh phải khai càng sớm càng tốt những hồ sơ dân biểu buôn lậu.

Giả thuyết kể trên, Hà Túc Đạo vừa năm mơ thấy tối hôm qua. Cầu trời cho nó, không phải là sự thật, chỉ là một tin thất thiệt.

Ra đi không về

Thế là Người hùng xứ Chùa Tháp là Thái Tử Sihanouk đã bị hạ bệ được chăng một niên. Lúc trước ông được thần dân ông tôn sùng ông bao nhiêu thì nay, có lẽ ông đang bị họ oán ghét bấy nhiêu. Vì ông đã quyết định cầu kết với CS Đông Dương để khôi phục lại ngai vàng, toàn dân xứ Chùa Tháp hiện nay đã sống trong cảnh trên Đe Mỹ - VNCH dưới búa CS BV.

Thủ Đô Nam Vang trong tuần qua đã qua khỏi được một cơn sốt, không có cuộc đảo chánh nào xảy ra như tin đồn. Thủ đô tương đối yên tĩnh vì chính phủ Sinik Matak quyết định không mở cuộc diễu hành, biểu tình nào, để mừng ngày lật đổ Sihanouk cả. Thay vào đó, chỉ là những cuộc bắt bớ, ruộng xét. Nhiều Sĩ quan thân Hoàng triều đã bị an ninh và quân cảnh của chế độ Cộng Hòa, rõ hơn là của Hoàng Thân Matak tổng giam. Sau tin đồn đảo chánh và những cuộc bớ rập này, uy tín của Matak bỗng tăng vọt, làm lu mờ hẳn ngôi sao Lonol đang sống dở, chết dở vì bệnh đau tim tại một bệnh viện Mỹ ở Hạ uy Di.

Có người đã nói rằng cuộc đảo chánh bị phá vỡ trong trứng nước ở Cam Bốt cũng nả chiến thuật Bravo 1 mà ô. Thu đã định áp dụng ở VN hồi 63 để tăng thêm quyền hành. Nếu giả thuyết này đúng, phải chăng chế độ Cộng Hoà Kmer cũng sắp được khai tử để đưa Matak lên ngôi vua chính thống của Hoàng triều giòng Sisowatt, Nhưng Matak hiện có tạo nổi mưa xuân thanh bình cho thần dân của mình không? Dù sao, hình như ông đang muốn có thứ... H.T.Đ.

LÍNH QUÈ ĐE DỌA CẮT TAI DÂN BIỂU BUÔN LẬU

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

H.O. — T.K. — N.M. phụ trách

MIỆNG VÌ DÂN VÌ NƯỚC NHƯNG HÀNH ĐỘNG CHỈ VÌ CÁI LA ĐA

● DÂN BIỂU LUYỆN VÀ THIÊN CHẠY TỘI BẰNG CÁCH ĐỔ CHO HĨM

SAIGON.— Sau khi có tin ông đệ nhị phó chủ tịch Hạ Viện buôn lậu vàng và bị bắt tại Thái Lan, nhiều nhân vật "lớn" bên hành pháp đâm ngực than trời, vì không ngờ một con người mà họ tin cần đã giết họ như vậy. Thật không còn gì là uy tín quốc gia, danh dự đất nước nữa và cũng bây giờ họ mới hỏi là đã "chạy" cho dân biểu đệ nhị phó chủ tịch kia leo lên được cái chức chủ tịch Liên Hiệp Nghị Sĩ Á Châu.

Có một Nghị Sĩ đã cho hay đáng lẽ cái chức vụ chủ tịch Liên Hiệp đó thuộc về tay một Nghị Sĩ Thượng Viện, nhưng có người đã tới tận nhà Nghị Sĩ trên năn nỉ "nên vì quyền lợi quốc gia" mà nhượng chức lại cho ông Dân Biểu. Và nghị sĩ trên đã "vui vẻ" nhường chức nhưng bây giờ thì... chỉ còn nước lắc đầu cay đắng.

Hiện nay có một số Nghị Sĩ đang công du, và họ gửi thư về cho hay là khi ở ngoại quốc, họ đã bị báo chí hỏi cảm tưởng của họ về ông đệ nhị phó chủ tịch Hạ Viện đương kim chủ tịch Liên Hiệp Nghị Sĩ Á Châu, nhưng họ đã... Trả lời không ra tiếng, vì biết trả lời sao. Bệnh vực ông Dân Biểu ừ, tội trạng của ông đã rõ còn bệnh vực được vào chỗ nào nữa.

Riêng ở Sài Gòn, nhiều nghị sĩ đã cho hay là họ muốn độn thổ, vì danh dự Quốc Hội đã bị chính các người trong Quốc Hội bởi bản, hiện họ chỉ trông chờ ở thái độ tự xử của những dân biểu phạm pháp trên. Nhưng còn khuya các dân biểu phạm pháp mới tự xử, vì họ nếu biết tự xử thì họ đã có liêm sỉ để biết việc mình làm nên hay không trước khi làm. Dân biểu phó nhì Hạ

Viện đang chờ chờ tới đó sao, trước 15 kỳ

vàng bị bắt ở Thái, ông nói là chỉ có ký rưỡi mua về cho vợ, rồi ông lại nói đó là một món quà bằng vàng mà không thạo luật quan thuế nên mới bị giữ. Còn ông Phạm Chí Thiên thì đã hỏi hân là quá nghe lời đàn bà mà bị thân bại danh liệt. Dân biểu Võ Văn Mẫu cũng kêu là mình oan uổng, nhưng mọi lời enay tội đó đều vô nghĩa.

Tóm lại chỉ có vài ông lớn bên Hành Pháp là đau vì mọi con gà phạm tội đều là gà của nhà nước.

Mùa bầu cử sắp tới đảng phái bắt đầu cự mạnh yêu nước

SAIGON.— Mùa bầu cử sắp sửa tới, do đó nhiều đảng phái bắt đầu cự mạnh hoạt động trở lại. Nhiều đại hội các đảng tổ chức tùm lum, các lãnh tụ đảng khoa môi mùa mỗ nhận định về tình hình VN và thế giới trước các đàn em những đồng chí, thường là những đồng chí được mượn đi dự đại hội đảng. Có nhiều bài diễn văn được soạn trong phòng lạnh, do đó tình hình chính trị quốc tế, quốc nội đã bị ướp lạnh từ khuya.

Cái hay ho của những bài diễn văn thường kêu to như thùng rỗng, những danh từ chưa bao giờ kêu thế được đặt sắp hàng bên nhau, chữ nọ chửi bỏ chữ kia, và người nghe, hay các đàn em, các đồng chí trung kiên đều ngác ngác ngờ ngờ

Chúc mừng

Sau khi đón no, uống kỹ HỈM và một số bạn hữu trong số ta.

Thành thật chúc
LOAN PHÚC
Trăm năm hạnh phúc bạc đầu râu.

● Vụ buôn lậu vàng và bạch phiến đổ bể, khiến Sư Cố bắt đầu tôn bộn chính khứa mở mồm là trình Cho bạch Thầy.

SÈ- GHÈNH (Tin Độc). Theo nguồn tin từ... hành lang chợ trời Nguyễn Thông, thì hội Linh Quê Linh Cụt đã nổi sùng trước hành động buôn lậu bản thù của tay ba dân biểu Nguyễn Quang Luyện, Phạm Chí Thiên và Võ Văn Mẫu. Người chủ tịch hội Linh Quê Anamta đã tuyên bố: Nếu nhà nước không thẳng tay trừng trị ba dân biểu buôn lậu, thì chính anh sẽ nguyện làm... Kinh Kha lặn dao con chó, tìm ba ông dân biểu Luyện, Mẫu và Thiên để xin mỗi ông một cái tai.

Ngoài ra, các Sư Cố cũng đã lên tiếng than phiền về hành vi mất vệ sinh, gieo bệnh lác cho chế độ của ba ông dân biểu Nguyễn Quang Luyện, Phạm Chí Thiên và Võ Văn Mẫu. Các vị Sư Cố tuyên bố mùa bầu cử sắp tới đây sẽ khóa chặt cửa Nhà Thờ, không cho chính khứa leo mếp hẻo lánh tới.

Kể ra các Sư Cố tôn bộn chính khứa Ruồi Nhặng cũng phải vì những hành động bản thù của bọn chúng chính là cái bọp tai tàn nhẫn vô giáo

dục dáng vào mặt mũi những người đã từng dùng thế lực của Nhà Chùa, Nhà Thờ để hưởng dân cử tri bỏ phiếu cho chúng.

Như vậy là coi như bọn dân biểu bản kia chỉ còn một cách bưng bô cho Nhà Nước. Nhưng liệu sau vô bị bôi tro chát trắng vào mặt mới đây Nhà Nước còn khoái xài gia nô nữa hay cũng đã tôn rồi?

HỌC TRÒ « RA CHƠI » 3 NGÀY BẮT CẦN LÊN BỘ VÕ RỪNG

SAIGON.— Mấy người bạn dân mấy bữa nay lại bận rộn vì ba ngày bắt khóa toàn diện của học sinh Sài Gòn. Chợ Lớn có thể là ba ngày bắt trắc, vì các cô cậu học sinh có thể hứng tình mà xuống đường làm lăm lăm. Những người bạn dân đã bỏ trí hơi kỹ tại nhiều nơi mà học sinh, sinh viên thường tụ tập, và chầu xét các ngã đường.

Cuộc bãi khóa tập thể nói là với danh nghĩa cao đẹp « bênh vực một ông hiệu trưởng trường gì đó bị phụ huynh học sinh đánh cho học máu mồm.

Cuộc bãi khóa tập thể chưa biết sẽ đi tới cái kết quả nào. Tuy nhiên đã có sự ồn ào chỉ vì Bộ võ Rừng hành động quá chậm chạp.

TIN VĂN

□ CHỦ TIỆM C.O có cái xe Mazda, vì sợ anh em quá xé đập kiếng mượn tạm những món phụ tùng bên trong, nên rét cóc đem đi ở ngoài đường và phải đem gửi trong cái garage của ông bạn Đ.V.T. Một bạn đồng nghiệp ta cóc rõ cái rắc rối to lòng đó, nên đã tổ ông bạn Đ.V.T có tới 1 xe Mazda và Renanul ro.

Nhờ anh em đồng nghiệp tí. Tổ àu là giết anh em trong làng rồi còn gì...

BĂNG NHẠC MỚI

C.O vừa nhận được một số băng nhạc do SHOTGUNS gửi tặng. C.O đã nghe thử, các bài hát được thâu gồm những bài hát chọn lọc. Về kỹ thuật, những băng nhạc này cho người nghe thấy được thâu "băng" một kỹ thuật rất chi là hoàn hảo. C.O

Binh sĩ ta phần nộ

họ sẽ đem súng hài tội D.B bê bối

Nhiều chiến sĩ tiền tuyến vừa cho C.O hay là họ sẽ đem súng về Sài Gòn để tới

Hạ Viện thanh trừng những thằng đại diện dân bê bối kể nếu họ có làm như vậy họ cũng chẳng phạm luật, phạm pháp, vì chính những kẻ làm ra luật pháp để cho dân chúng cả nước theo đã phạm pháp.

Tiên sư chí

SAIGON.— Theo Tin Lê Típ thì 1 phái đoàn mục sư Tin Lành Mỹ đã gặp gỡ Thị Bình ở Ba Lê suốt hai giờ đồng hồ, trong cuộc gặp gỡ này, Thị Bình đã huênh hoang nói là: "Hy vọng sẽ gặp gỡ lại phái đoàn, không phải ở Ba Lê mà ở Sài Gòn." Tiên sư chí, cứ làm như Sài Gòn là nơi bỏ ngõ, chỉ tới lui lúc nào cũng được.

Ngày trước Trần Ngọc Châu dù chưa phạm pháp quá tang, nhưng đã bị bắt như một "con chó". Ngày nay thì trước những tội phạm pháp quá tang, hẳn các dân biểu toan tính làm cha luật pháp đó sẽ bị bắt như những con heo.

NÓI LÃO

mà chơi

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Tân đưa lối phải hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nữa
Thơ thần nghe mà kể mấy lời

VƯƠNG SĨ TRINH

Sướng nhé

Người trong Hội gọi là Hội Viên người trong Đảng gọi là Đảng Viên. Còn người trong Phong Trào thì gọi bằng gì? Phải gọi là Phong Viên. Nếu gọi là Trào Viên sợ nhân dân hiểu lầm là những người trào máu tức ói máu hoặc chuyên môn cúi chào thiên hạ. Tuy dùng cái tên Phong Viên người ta có thể nghĩ đến Phong... Cùi hoặc Phong Thấp. Nhưng vẫn còn khá hơn Trào.

Phong Viên của cái gọi là Phong Trào Đi Tới Cấp Tốc đang rù nhau về Sêgông dự Đại Hội cai thấy mờ. Xe ô tô bít chỗ phong viên cở cấn cỡ phong trào dán giấy quảng cáo, chạy sinh sịch ngoài đường, phong viên - tức quý vị thường dân ở các tỉnh nhỏ - bấn vết toong đeo cà la hoạch ngời xế đò về Sêgông dự đại hội trông thật nghiêm trọng. Trước đây, người ta là thường dân, trông thấy bóng phú lít là sợ teo, đánh bạc, bản khi... rũi bị vồ, năn ni thấy ông bà, ông vãi. Nhưng đó là chuyện trước kia, bây giờ người ta đã gia nhập phong trào, tức vào đảng, người ta đã là nhân vật chính chỉ rồi. Người ta đi làm việc nước. Vận mệnh dân tộc này nằm trong tay người ta. Đáng lẽ hãnh diện lắm chứ. Mai một đây giáo sư phong trường mà được Huê Kỳ đưa lên làm Thủ Tướng, địa vị của người ta còn tăng giá ra rít nữa.

Đó là những cái lợi chung khi người ta gia nhập một đảng chính trị. Lợi riêng của các Phong Viên Phong Trào Tiên Bộ Cấp Tốc về Sêgông dự Đại Hội kỳ này là ngoài việc được lên tiếng về hiện tình đất nước, về... Hạ Lào, Kam-Pu-Chia. v. v.. là những vấn đề mà đa số mù tịt hoặc chỉ biết nhờ đọc báo, các phong viên mỗi người còn được đoàn thể chia cho một khoản tiền cơm.

Tiền chi đậy ?? Số là trong năm Con Cầu vừa qua, nhờ uy thế và thực lực của phong trào, các vị lãnh đạo phong trào đã ép Bộ Kinh Tế phải chia cho nguồn lợi nhập cảng Đường. Và nhờ tài ba xoay xở của các vị đàn anh này, dân Giao Chi từ mấy năm qua vẫn được đón đường ngoại quốc trắng tinh đến năm Con Cầu bỗng được đón đường vàng, đường đen si như đất thố. Cũng là nhờ lòng yêu nước, thương dân, muốn cho dân tiến mau đến chỗ... nghèo đói của các đàn anh trong phong trào nên giá đường trắng đang từ 40đ một ký bỗng nhảy vọt lên 100đ.

Phong Trào ta lấy ngoại tệ mua đường trắng nhưng đã mua đường đen, số tiền sai biệt giữa đường trắng và đường đen là 6 đơn 1 tấn. Sau khi kiểm lời bọn vì được độc quyền nhập cảng đường, các đàn anh lại đem bán chợ đen số ngoại tệ thắng dư nói trên gây được một số tiền lớn, chia đều cho tất cả phong viên. Và chương trình nghị sự kỳ đại hội nà ngoài những mục lĩnh tinh hãm bà lằng xỉ số như tất cả mọi đại hội ở cõi đời này còn có mục chia tiền.

Gia nhập đảng chính trị không những là chẳng phải hy sinh một nửa cái lông chân mà lại có bao nhiêu, là quyền lợi, còn được chia tiền, dù là tiền cơm, sướng đến thế là cùng. Thảo nào thiên hạ tranh nhau gia nhập đảng đồng thể.

Nghe nói nhờ vụ đường, trong kỳ đại hội này mỗi Phong Viên Phong Trào Đi Tới Cấp Tốc không phân biệt nam phụ lão ấu, mỗi người được chia 15 đơn.

15 đơn xanh đôi vút đi cũng được 5.000 đồng Giao Chi! thích nhé!

CÓN ONG

GÃ THÂM

Lại phong trào

Các ông, các bà, các cậu Hội Đồng Đê, Tỉnh Thị—tức là toàn quốc—đang phát động cái gọi là Phong Trào Hậu Phang Yêm Trợ Tiền Tuyến. Một đại hội—cũng lại đại hội—đang được kêu gọi tổ chức ở Sêgoong.

Công việc yêm trợ tinh thần các chiến sĩ ở mặt trận từ bao nhiêu năm nay vẫn được làm đều đều. Đó là việc của Tổng Cục Chiến Tranh Chính Trị. Cùng một ngày với tin các Hội Đồng Toàn Quốc lập phong trào yêm trợ Tiền Tuyến người ta thấy Tổng cục CTCT cho đi một phát thông cáo như sau:

Đề yêm trợ tiền tuyến. Tổng Cục Chiến Tranh Chính Trị đã thực hiện xong 100.000 gói mì và đang lo việc vận chuyển đến quân khu 1 để ủy lạo các đơn vị tham dự cuộc hành quân Lam Sơn 719 tại Lào.

Tổng Cục Chiến Tranh Chính Trị đang tiếp tục liên lạc với các cơ quan, đoàn thể, hiệp hội, hiệu đoàn, quý vị công thương kỹ nghệ gia có hảo ý tham gia công tác ủy lạo để giúp đỡ và phối hợp công tác.

Tổng Cục Chiến tranh Chính trị chiêu nay cho biết: tất cả quà, tặng phẩm nhận được sẽ được Tổng Cục Chiến tranh Chính trị phối hợp với Tổng Cục Tiếp Vận liên tục chuyển đến cho các chiến sĩ tại mặt trận Lào, mặt trận Kampuchea và các mặt trận trong nội địa Việt Nam Cộng Hòa.

Trường hợp các tổ chức có số lượng tặng phẩm quan trọng và muốn được trực tiếp trao tặng. Tổng Cục Chiến Tranh Chính Trị sẵn sàng cố gắng giúp đỡ phương tiện thực hiện các cuộc viếng thăm ngê hầu thắt chặt mối tình giữa hậu phương và Tiền Tuyến.

Và người ta thắc mắc không hiểu rồi đây các ông bà Hội Đồng rồi sẽ làm những trò gì để yêm trợ chiến sĩ?? Yêm trợ tức là gồm những mục đi thăm, tặng quà v.v... Các ông bà HD sẽ bỏ tiền túi ra mua quà tặng chiến sĩ?? Còn khuya. Họ rồi cũng sẽ đi quyền tiền và những nơi có thể gô được tiền đáng kể là những công, thương, kỹ nghệ gia... Mà những tư xường những nhà kỹ nghệ có tiền này đều đã được Tổng Cục CTCT... đến vồ trước rồi. Còn gì nữa để họ nộp cho phong trào yêm trợ?

Kết luận: Thừa.

nhỏ' long báo

CÔNG TỬ HÀ ĐÔNG

Ông Nã Cầu đi làm công chức

Bạn đồng nghiệp Nã Cầu của công tử HD, vang danh thiên hạ vì tài bất chớ Giao Chi đem về nhờ Phú De - làng chó nhầy bản độc Giao Chi rất cảm thù Nã Cầu - từ nửa năm nay vắng bóng trên Con Ong. Để trả lời các bạn hỏi thăm tin tức Nã Cầu, mời bạn đọc thông cáo này:

Tuyên nhân viên bất chớ

Tòa Đô Chánh cần tuyển dụng sáu nam nhân viên công nhật hạng C hợp lệ quân dịch để phụ trách công tác bất chớ chạy rong Đô Thành. Hồ sơ tuyển dụng và mọi chi tiết khác, xin liên lạc với sở Mục Súc Đô Thành số 254 đường Yên Đô Sài Gòn.

Như vậy là ông Nã Cầu hiện là Tổng Giám Đốc Nha Bất chớ Toàn Quốc. Ở xã hội Giao Chi vẫn minh, mạng người rẻ mặt nhưng mạng chó rất quý này— một con chó đi lạc có thể được chuộc với giá 20.000đ trong khi chưa thấy có người nào đi lạc được chuộc bằng tiền cả, những lời rao tìm người trên báo toàn phụ đề hàng chữ "hậu tạ" sướng tình— nên nghề bất chớ rất có giá. Một chú khuyển dù ghê lở, bị vồ có thể được cung cấp cho thị trường Cờ Tây, Cây Cờn, Mộc Tồn Xóm Mới, Sóng Trên Đồi, v.v.. với giá 3.000 đồng— (bằng chừng là 3 nhà văn nhà báo— Văn Quang, Phan Nghị, Mai Thảo vừa mua 1.000đ thịt chó về nhà ăn mà vẫn còn thơm thềm. Sau bữa ăn này nhà văn Mai Thảo còn mò lên cao lầu Đem Mầu Hồng dớp thêm 2 đĩa rựa mận. 1 đĩa lòng luộc nữa mới thấy đã) — đó là chưa kể những chó quý rũi bị bắt phải chuộc với những số tiền lớn ngoài sự tưởng tượng của người. Vậy cho nên bây giờ ông Nã Cầu giàu rồi, ông ta chỉ chuyên nghề chỉ huy bất chớ không thêm viết lách nham nhờ nữa

Wrestling Giao Chi

Bạn Thương Hoài Nguyên của Công Tử HD là một môn sinh Thiếu Lâm chính tông đồ đệ đời thứ 50 của Đạt Ma Sư Tổ và là truyền nhân của Vô Ác Đại Sư (nếu quên đọc lại Bộ Sử Ký Đồ Long Báo Đao) — nói như vậy có nghĩa là bạn Thương Hoài Nguyên của chúng tôi có võ công cao thâm diệu viên tuyệt với THN có đôn cách sơn đá ngư tức là đánh một chưởng vô hình chưởng lực đi qua tường, kẻ thù đang lén phếng ở bên kia tường trúng chưởng lăn đùng ngã giữa rào ra ba búng máu tươi mà vẫn không biết tại sao mà học máu sự tiết lộ này giải thích tình trạng có nhiều em thom như mít đang ở trong phòng kín... bỗng ngã giữa xuống giường một cách rất ư là vô duyên. Nguyễn do các em bị trúng chưởng «cách sơn đá ngư» vậy.

Nay nhắc lại bạn THN tuy võ nghệ cùng minh nhưng bản tính lại hiền hòa số dách, bị vợ đánh THN chỉ cười tình hỏi lại: «Em có đau tay hôn?» Bạn THN rất khoái môn đồ vật trên Tivi nên mua rất nhiều báo Wrestling từ Mỹ về coi. Các con của THN cũng khoái Wrestling như Bô nên thường bắt Bô giảng tiếng Mèo và các bài báo cho nghe THN bên thực hiện luôn các tờ Wrestling bằng tiếng Giao Chi cho con mình và con thiên hạ coi cho được việc.

Các tập Wrestling Giao Chi «máo đê pô đê» Thương hoài Nguyên bán rất chạy. Do đó bên có một số anh em mù tịt về văn chương đồ vật cũng nhảy ra xuất bản tập san Wrestling.

Được bắt chước là một điều hân hạnh nên tuy có bị cạnh tranh vất vả bạn THN và nhà xuất bản Lê Sinh cũng không phiền hà gì. Wrestling của THN vẫn được bạn đọc chiêu cổ mua đông, bán chạy quá sức tưởng tượng. Bạn nào ái mộ đồ vật mà chưa đọc Wrestling THN nên mua một số coi chơi, cam đoan sẽ hài lòng. Khi mua, bạn nhớ tìm Wrestling thứ thiệt mang nhãn hiệu Thương Hoài Nguyên.

ANNAM DI SỬ

thợ chép : HỒ ỒNG

HỒI THỨ TÁM

**Kinh tài thổ tả, dân Ngu oán thán
Vật giá leo thang, Tống Ngọc hài lòng**

Sứ thần Đa Vít đỡ cuốn sổ diêm trên tay Tống Ngọc liếc qua, rồi cười mà rằng :

— Yên chí, cứ làm đi rồi sẽ có diêm sau.

Tống Ngọc hoan hỉ cảm ơn sứ thần Đa Vít, đoạn quý súp xuống hướng về Địch Lâu và Oát Sinh Tông lạy mấy lạy. Sứ thần Đa Vít nói đùa :

— Thật sự là Tập Chúng Quốc ghét muốn uýnh sùm Bắc Ngu chứ nếu muốn Xija đã nặn ra vài móng như chú em và cho nó nằm bộ kinh tế ở ngoài nó là kẻ như bọn Bắc Ngu khốn khổ khốn lịn ngay tức tưởi.

Sau mấy lần gặp gỡ và đi dự yến cùng sứ thần Đa Vít, Tống Ngọc liền tung ra bảy biện pháp kinh tế làm cho vật giá nhảy vọt. Những thứ nhu yếu phẩm như gạo, đường, sữa, rau được cấp phát chạy theo những món xa xỉ phẩm. Dân Nam Ngu bị bóc lột quá, chống đối tùm lùm, nhưng vẫn chẳng được đêch nước mẹ gì. Chỉ béo một số dân biểu, nghị ngợm được dịp tổ văng cả bựa để lấy tiếng đối lập ra rít, thương dân thấy mẹ.

Về phía Ngu Vương, nhân buổi nhàn rỗi bên vôi vài quân sư tới nhờ lo mồi, giã thính và xách giỏ đi câu. Trong lúc chờ... trực thăng Ngu Vương hỏi một quân sư :

— Khanh thấy dư luận thế nào quanh bảy biện pháp kinh tế mới của Thượng Thư Bộ Móc Túi ?

— Tàu bè hạ trầm họ đều oán thán và chủ quan Thượng Thư Móc Túi là người hơi... thiếu liêm sỉ!

Ngu Vương cả cười :

— Nếu không thiếu liêm sỉ thì ta đâu có dùng. Ta đã phứt từ khuya rồi!

Thấy Ngu Vương cười ba ông quân sư bèn cười theo. Khi tiếng cười đã yếu, tụt xuống xuống họng một ông quân sư mới nói :

— Sau những biện pháp kinh tế của Thượng Thư Móc Túi triều đình ta thắng nhớn. Nhưng hạ thần ngại bộ hạ sẽ mất phiếu.

Ngu Vương lại cười đánh toẹt một phát và nói :

— Đốt như người hèn gì chẳng làm... quân sư. Bộ người tưởng cứ phải được lòng dân mới đắc cử nổi sao!

Ông quân sư biết mình đã nâng cóc đúng chỗ, bèn quặt tay gãi gáy và vọt :

— Thần nghe thấy mẹ!... Phải rồi, tự tức tự cường mà. Cứ trông vào bọn dân đen cùn mần là có ngày ốm đói.

Ông quân sư khác phụ họa :

— Cứ nhìn vào cuộc bầu cử sắp tới thì biết. Thiếu gì đứa dân biểu đang hùng hục làm những trò mất lòng dân, như buôn lậu bạch phiến, nâng bị triều đình ta. Chúng làm như vậy để kiếm bạc... Hai ông quân sư khác phụ họa :

— Mà có bạc là thế nào cũng có phiếu.

Đoạn hợp ca :

*Lá phiếu, lá phiếu của ta
Do Cỗ, do Sư làm ra
Muốn "ăn" hãy tìm Sư Cỗ
Và mang theo thật nhiều quạ.
Tống teng!*

Xong màn hợp ca, Ngu Vương cũng bày tùy tùng xách cần câu leo lên trực thăng, tềch khỏi đất Sài Gòn hoa lệ.

Trong khi đó, tại dinh Quan Thượng Thư Tống Ngọc, lính gác công đang quát tháo 1 ông già ăn mặc rách rưới thoát nom giống như dân Cái Bang. Dù nhiều lần tên lính canh đòi phải cho biết tên họ, nhưng ông già vẫn cóc chịu xưng danh, chỉ cười và nói :

— Người cứ vào bầm với Tống Ngọc có ta là An Sĩ ở núi Tà Lơn là đủ rồi.

Tên lính canh bèn chạy vào dinh và đem những lời của ông già thưa lại với Thượng Thư Tống Ngọc, Tống Ngọc hỏi :

— Ông già có mặc quần áo không ?

— Bầm có.

— Sau hần có tên chính khứa nào không ?

— Bầm không ạ ?

— Vậy người ra mời hần vào đây.

Vài khắc sau An Sĩ núi Tà Lơn bước vào theo tên quân. Thượng Thư Bộ Móc Túi vòng tay thi lễ :

— Kính chào ngài. Chẳng hay ngài có điều gì cần dạy dỗ ?

An Sĩ không vội đáp liếc nhanh căn phòng của Tống Ngọc rồi hỏi :

— Có thuốc lao không ?

Tống Ngọc lắc đầu :

— Dạ chỉ có xi gà. Ngài dùng thứ này nhé.

Hút làm gì thuốc lao, hỏi bố mẹ...

An Sĩ co chân lên ghế, vuốt những sợi lông dài, cười nói :

— Thuốc lao tuy rằng nó có hơi thật đấy, nhưng nó vẫn là di sản tinh thần của ông cha chúng ta từ nghìn xưa để lại. Chê thuốc lao là hành động chống mông chống tí vào mặt tiền nhân, người không biết xấu hổ sao ?

Tống Ngọc cười tở tở :

— Dạ nhờ ơn trên, tôi cóc còn chút liêm sỉ nào để mà xấu hổ cả :

Nghe Tống Ngọc nói năng nham nhò, An Sĩ bèn cảm thấy chán ngấy, cóc muốn ở lại thêm một phút nào, nhưng nghĩ có nhiều điều thắc mắc chưa kịp giải tỏa nên đành phải nán thêm ít phút.

An Sĩ hỏi Tống Ngọc :

— Trong cuộc họp báo mới đây, người phết lác là những biện pháp kinh tế trước đây đều thành công nhớn. Ta hỏi người nó thành công ở cái khổ nào ?

Tống Ngọc hỏi An Sĩ :

— Chớ bộ ngài không nghe Đài Phát Hoi Sĩ Bình bình luận rất huê dạng sao ?

— Ta e nghe xong đét có đủ nước phòng tên mà rửa cái lỗ nhĩ. Chính cái Đài Phát Hoi này đã làm hồng Nam Ngu vì hay bóc nhằng. Nghe hết chương trình ta thấy chỉ có... mục đọc truyện kiếm hiệp là tam được!

Tống Ngọc xoa tay nói :

— Đã vậy để tôi nói cho ngài nghe. Từ Kiệm Ước cho đến Song Hành tôi đã kiếm được hàng tỉ bạc cho triều đình và hàng trăm triệu... cho tôi. Phương ngôn Tây có câu *một viên đá ném được hai chim*. Một lúc tôi hái được bạc cho Nước cho Nhà. Nhưng há không phải là thành công nhớn hay sao ?

— Người nói đúng, chẳng vậy mà dân Nam Ngu chỉ còn cái khổ rách. Thật là khốn lịn! Mấy mông xừ Thượng Bộ Lão bầu người là giặc, kẻ cũng cóc ngoa một chút nào.

Tống Ngọc cười :

— Tôi chỉ là thiên lôi chi đầu đánh đấy. Đứa nào bầu tôi là giặc, tức là bầu triều đình là giặc. Nó sẽ bị tru di tam tộc.

An Sĩ nghe nói hãi quá, nước ở đầu chảy tở tở ra cả 2 ống quần. Sau phút trấn tĩnh, An Sĩ hỏi Tống Ngọc :

— Hồi tung ra thuế Kiệm Ước rồi Song Hành, nhà người có hứa là sẽ không mở tới những thứ nhu yếu phẩm. Sao lần này nhà người lại cho cả gạo đường, sữa, rau được leo thang ?

— Ngài không biết đấy thôi, chứ chính sách kinh tế của tôi là chính sách về nguồn. Tở tiên chúng ta đâu có ăn gạo Mèo, gạo Thối Lai, mà chỉ... ăn lông ở lỗ. Những gạo, đường, sữa, theo tôi phải gọi là... xa xỉ phẩm mới đúng.

— Còn bọn nhà giàu, nhất là Ba Tàu Chợ Lớn ?

— Thành phần này không nên cho... về nguồn.

An Sĩ cóc hiểu bèn hỏi :

— Tại sao vậy ?

Tống Ngọc khoái tỉ cười :

— Để bọn Tàu Phù về nguồn, nhờ nó quen thói đầu cơ tích trữ, có phải là khổ cho tở tiên ta không.

An Sĩ gục gặc đầu :

— Người quả là có hiểu.

— Suya !

(kỳ sau tiếp)

Biếng ăn ! Mất ngủ !

HÃY UỐNG :

SIROP RÉAC TIN (Béta)

- AN NGON — MAU ĐÓI
- LÊN CÂN NHANH CHÓNG
- DỄ NGỦ YÊN LẠNH
- TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

(Có bán tại các nhà thuốc tây - 59M BYT/QCĐP)

CHIA BUỒN

Được tin chậm bạn :

QUÁCH VĂN THÂN

TRƯ TIÊU ĐOÀN TRẦU ĐIỀN — TQLC

từ trận tại chiến trường Lào

Xin phân ưu cùng tang quyến và cầu chúc bạn THÂN sớm về Nước Thiên Đàng.

NGUYỄN NHƯ HỒ — PHẠM XUÂN ĐÀO

VƯƠNG NGUYỄN — PHAN KIM TÂN và nhóm bằng hữu cũ.

TIÊU NGỌC Người dân đen cầm cân

Quân tử

Cái xã hội thời Xuân thu bên nước ba Tàu thật là nát bét còn hơn tương bần. Cho nên, xứ Annamta có thói quen ví von, hề thấy thời buổi nào nhiều nhương, loạn xạ ngẫu thì thường gọi đó là thời Xuân thu chiến quốc.

Kể ngay cả thời kỳ ông thiên tử nhà Chu còn mạnh, còn phẩy phẩy là một lãnh tụ anh minh, còn được bàn dân thiên hạ ca bài suy tôn âm trời đất, thì mỗi vùng đã chịu sự cai trị của một ông chúa tể con con rồi. Các vị chúa tể vùng này tha hồ tác oai tác phúc bòn rút tiền của, mồ hôi nước mắt của dân đen bằng đủ 36 kiểu, thu hui sống, góp hui chết và cứ theo hệ thống "quân gia" nộp cho ông thiên tử nhà Chu, ngô hầu vua tôi chia nhau đớp hít, vui vẻ cả làng. Đến khi thiên tử nhà Chu suy nhược, phải rời đô về Lạc Ấp (không rõ có phải vì đảo chính đảo chiếc gì không) thì xã hội lại càng rách bươm một cách thâm. Mạnh thắng nào thắng nấy hốt bạc, hề có tí tí quyền bính cầm trong tay thì tha hồ chụp giật, bốc hốt vùng vút... Dĩ nhiên trong sự chụp giật ấy không thể nào tránh được đưng độ. Ấy thế là loạn lạc xảy ra một cách rất chi là kịch liệt. Loạn lạc không phải chỉ là một sự uỳnh nhau võ đầu sẽ tai bằng võ thí mà loạn lạc quá cỡ thợ mộc vì lòng người say đắm danh lợi không thiết gì đến chuyện nhân nghĩa nữa. Thằng hoặc còn một anh cầm quyền nào có chút ngay thẳng tiết tháo thì liền bị các quý đồng僚 bôi giơ, trát trấu vào mặt cho đen sì luôn hoặc nặng hơn nữa là tìm cách cho vào tù hay phang kèn cho được việc nhà nước. Chung quy chỉ có dân đen là khổ khổ nạn, còn trần si có một manh khô rách mà nay anh này dọa lột mai anh kia dọa lột. Anh nào cũng nhân danh cái sự hạnh phúc của dân và hứa hẹn rất hung hăng rằng lột lần này là lần cuối cùng.

Cũng vì dân chúng bị lột lên lột xuống kỹ

quá, đời sống chỉ sướng hơn con chó tí ti, cho nên, thuở ấy, có một ông cụ «lý thuyết gia» họ Khổng, tên Khâu đem cái đạo của thánh hiền ra lập thành một học thuyết có hệ thống hầu mong «Chiêu hồi» con người về với dân tính, để bàn dân thiên hạ đỡ khổn khổn nện.

Cái đạo của cụ Khổng nó dài dòng văn tự lắm, nhưng tựu chung có thể tóm tắt rằng thì là nó là một thứ «Quân tử chi đạo» điển môn là đạo của người quân tử. Khổng giáo chia người trong xã hội ra làm hai hạng: quân tử và tiểu nhân. Quân tử là quý, là hay; tiểu nhân là tiện là dở. Vậy thì, quân tử là người có đức hạnh tên quý, còn tiểu nhân là người có tâm tính hèn hạ. Dĩ nhiên cái tôn quý của người quân tử không do nơi nhà lầu xe hơi, không phải ở chỗ quyền cao chức trọng, cũng không nhờ vào bằng cấp, để đạt ông công ông nghề. Vì rằng là người quân tử thì đầu ăn cơm tro nhà bà cả đội, lam lũ, bần hàn cũng vẫn là người quân tử, còn kẻ tiểu nhân thì tuy quan to sủng ngạn, ho ra bạc, khạc ra tiền và hét ra lửa cũng vẫn là kẻ tiểu nhân. Cũng là người trí thức nhưng học đạo thánh hiền để sửa mình cho có phẩm hạnh tôn quý thì là quân tử, còn học hành để đạt đồ dùng mãnh bằng làm cần câu cơm, hay để cầu danh cầu lợi, miệng nói ra cái điều đạo đức cách mạng, nhưng bụng nghĩ làm toàn chuyện bất nhân phi nghĩa thì chỉ là phường tiểu nhân.

Một trong các đức tính của người quân tử là sự thành tín. Nói lời thì phải giữ lời, không được nói một đường nhưng lại làm một nẻo. «Dữ quốc nhân giao; chỉ ư tín», việc giao kết với người trong nước cốt ở sự tín. Cho nên, việc cai trị một là phải lo cho dân đủ ăn, nước đủ bình, làm cho người trong nước ai cũng tin cậy mình. Mong sứ Tử Cống có hỏi cụ Khổng rằng thì là việc chính trị nên thế nào, thì được trả lời gọn lỏn rằng: «Đủ ăn, đủ bình, dân tin cậy mình. Mong sứ Tử Cống lại quay o ran cụ Khổng rằng: «nhược bằng trong ba điều ấy, bắt buộc phải bỏ đi một điều thì nên bỏ điều nào trước? Bèn đáp: bỏ việc binh. Còn hai điều, cực chẳng đã phải cho một điều nữa đi chỗ khác chơi thì nên đuổi điều nào đi? Bỏ ăn, vì bỏ ăn thì chết, nhưng xưa nay người ta vẫn chết, chứ dân ta không tin, thì cả nước đi doang. Vậy thì chữ tín rất chi là quan trọng, cho nên tục ngữ đã có câu: quân tử nhất ngôn

Quân tử khôn

Cái gì cũng có thời của nó, cái đức tính thành tín, cần thiết cho việc trị nước mà cụ Khổng đề cao, cũng đã lỗi thời, đã lạc hậu, mốc sì, cũ rích đáng được đuổi đi chỗ khác chơi lắm lắm. Ở vào

thời đại nguyên tử này mà còn làm nhảm nói đến tín, thì rất là một sự gàn dở cảm hấp, đáng được gửi vào Chy Quán hay đem đi Biên Hòa. Cho nên nhà nước ta đã sáng suốt chấm dứt nhiệm vụ của mẹ xừ Tín. Trong việc chính trị có 3 điều cốt yếu: đủ ăn, đủ bình, làm cho dân tin cậy, thì điều thứ 3 bị phứt a-la-poóc là chỉ lý lắm. Người tượng trưng cho sự đánh đuổi chữ tín ra khỏi lãnh vực chính trị Annam ta là cụ Tống có cái tên rất là lướt như tên một nàng kiều nữ thơm thịt khiến bàn dân thiên hạ liên tưởng tới một cái tên rất chi là đờn bà trong lịch sử: à Trần.

Này nhé: sau khi cho ra đời 1 phát Kiệm Ước vì hiền nhưng rồi cuộc lại được «hợp hiền hóa», cụ Tống đẹp trai cam đoan với quốc dân đồng bào rằng thì là vật giá có tăng lên tí chút nhưng sẽ ổn định và tự hậu sẽ không còn biện pháp mới nào để cho phép vật giá leo thang nữa.

Thế nhưng chỉ ít lâu sau, chương song hành và phân xuất phân vãi lại được tung ra. Dĩ nhiên vật giá tha hồ leo thang dăm bảy nấc nữa. Lại thế sống thế chết rằng đây là biện pháp cuối cùng, cứ yên chí lớn.

Tuy nhiên, phải hiểu rằng cuối cùng không có nghĩa là chốt, là hết nhẵn, là phi nít tít. Cho nên, gàn đây bày biện pháp kinh bang tế thế mới toanh lại được khai sinh. Hậu quả là vật giá leo thang tung bưng.

Xin đừng trách cụ Tống bô gốt là nói lời không giữ lấy lời. Muốn giữ cũng không được. Chẳng tin xin bà con cố bác cứ nhìn vào cái sự chi... phí của quý đảng «quân tử» thì đủ rõ. Nào là công du, nào là công xa, nào là lương hưởng thì đua chạy ào ào thì mần rần bị chứ?

Cũng xin đừng tin vào cái sự ào ào phàn đờ của quý đảng «quân tử», quý đảng ấy chửi bới những biện pháp kinh bang tế thế mới thật đấy nhưng cũng không vì thế mà vật giá tụt thang được đâu, hay ngược lại vật giá lại càng leo thang hung hãn thêm là đáng khác. Kinh nghiệm kỳ kiem ước còn đây. Đấng trưởng lão cái bang viện cầu mong lên tí vi phẫn đời quả K.U rầm trời đất, làm cho dân đen lầm anh, lầm chi yếu thân sồn dái cả ra quần vì cảm động. Nhưng rồi cuộc, quý đảng trong Bang chúng cái bang lại biểu quyết chấp thuận luật Kiệm Ước cái rụp. Nghị định Kiệm Ước bị Tối Cao Pháp Viện hóa giải, nhưng bàn dân thiên hạ chẳng được ăn cái giải rút gì vì luật Kiệm Ước tung ra, hợp hiến thật lực, cho nên bao nhiêu tiền bạc bị móc túi một cách vi hiến bèn đội nón ra đi một mạch không thêm tái hồi Kim Trọng.

Và lại, tại sao lại chửi trách nhà nước không giữ lời? Tục ngữ có câu: Quân tử nhất ngôn là quân tử đại, quân tử nói đi nói lại là quân tử khôn. Vậy thì, nhà nước là quân tử khôn. Nhờ tí, bộ muốn nhà nước là quân tử đại sao?

Cho nên, nếu có phỏng vấn quý đảng «quân tử» thời nay trong việc chính trị có 3 điều: phải lo cho dân đủ ăn, nước đủ bình, làm cho dân đen ai cũng tin cậy nơi nhà nước, nhưng kẹt quá phải bỏ đi một điều thì bỏ điều nào trước tiên? Trả lời: Bỏ điều thứ ba. Lại hỏi: nếu kẹt kịch liệt cần bỏ một điều nữa thì bỏ điều nào? Đáp: Bỏ ăn. Thế là chữ tín và chữ ăn được phép đi chỗ khác chơi. Vật giá có leo thang thì dân chỉ thiếu ăn thôi, chứ đói rách thôi, chứ không chết được, đừng có lo. Bằng chứng là có một vị sự cụ tuyệt thực cả tháng mà vẫn sống nhăn. Và lại, trong chế độ dân chủ, quý đảng đại diện dân tức là dân, quý đảng ấy nê phê phỡn là dân nê phê phỡn đấy. Còn muốn gì hơn nữa? Rồi ra, cứ cái đà này mà «thừa thắng xông lên», thì toàn dân Annam đệ nhị cộng hòa ta sẽ thành quân tử hết trời. Ở trên quý đảng cầm quyền thì là quân tử khôn. Ở dưới, dân đen thì là quân tử tầu. Vì rằng tục ngữ có câu: «Quân tử là quân là tầu, ăn cơm thì ít, ăn rau thì nhiều». Chỉ e một mai rau cũng không có mà nhai thì không biết quân tử khôn sẽ sống với ai đây.

Restaurant AEROPORT

Một từ lâu: Sang trọng, Rộng rãi, Có máy lạnh

Dành để quí khách mọi giới: quốc nội, quốc ngoại dừng chân: đón tàu, đợi tàu, tiễn đưa người thân tin tưởng làm những món Việt Nam và Âu Mỹ:

THƠM NGON — TINH KHIẾT — NÓNG HỜI

Đặc biệt có nhiều điện thoại để quí vị liên lạc với gia đình kịp thời khi máy bay cất cánh:

TD 32.881 : - 336-337-338-339 Tân Sơn Nhất — SAIGON

Ăn không tiêu? Kém ngon? Gan mật yếu?

HÃY DÙNG:

HELOZYM

Thuốc điều hòa gan mật và tiêu hóa ĐỨC QUỐC.

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai trâu
Đạn đầu bắn xé grom đầu chém rudi

Nghị hèn làm trò khỉ

Sau màn thoát y lưu động của nhóm Nghị Hòn Gia Định. Mấy chính khứa «cái» đã có những nhân xét như sau. Bà Nguyệt Minh thì cho rằng. Nếu cổ tranh đấu với Tổng Ngọc bà sẽ dùng một hình thức khác chứ không chơi cái điệu tụt quần như mấy bác Nghị Hòn. Điều này quả là bà Nguyệt Minh hơi kỹ. Nhà nước nên lập riêng một bộ giao thông cho bà trông coi thì đúng hơn vì cái tài đề phòng tai nạn lưu thông của bà. Nếu hôm đó bà cũng tụt quần mà phản đối dọc đường thì không biết bao nhiêu xe cộ trên khắp các ngã đường đâm đầu vào nhau mà chết. Riêng về đường lối với Tổng Ngọc của bà chưa biết sắp sửa thế nào, nhưng bà đòi hỏi nhà nước cần phải có biện pháp nào hợp với tâm lý quần chúng. Ngược lại dân biểu Trần Dạ Xoa lại cho rằng. Mấy ông Nghị Hòn Gia Định vẫn còn run run nên cóc dám lột trần ra như nhộng. Như vậy chúng tỏ màn thoát y của mấy ông Nghị Hòn bữa đó vẫn chưa được bà Xoa thỏa mãn. Ngoài ra bà Xoa còn nhận xét rằng mấy ông Nghị Hòn Gia Định đã diễn tuồng mỹ dân chứ sức mấy mà họ rách, họ cũng phê phỡn, uống whisky đều đều như ai. Điều này tất nhiên là phải có, vì lương của mấy ông Nghị Hòn cũng vẫn khá hơn giới quân công nhiều đâu đã đến nỗi rách. Nhưng đã nói là các ông ấy tranh đấu cho dân mà, có điều không hiểu hôm đó bà Trần Dạ Xoa có chạy theo chiếc xe chở mấy ông Nghị Hòn không mà bà lại cho rằng mấy ông này đã làm trò khỉ. Nhắc đến trò này ai cũng phải tức cười và nhớ tới mỗi lần vào sở thú. Mấy cô con gái nhằng nhằng thấy chuông khi tưởng bộ nhào vô cho sát để coi rõ nhưng đã bị mấy chú khỉ làm gì không biết chỉ thấy cô nào nhìn vô cũng đỏ mặt tía tai rồi phú linh ngay tức thì. Sau hết là nhận xét của Thị Phấn. Ngô bá Thiêng. Thị tỏ ra rất thỏa mãn về hình thức tranh đấu với Tổng Ngọc của mấy ông Nghị Hòn. Có điều ai cũng nhận thấy rằng từ trước đến nay trong tất cả mọi cuộc tranh đấu chỗ nào cũng tìm thấy cái bàn Tọa của thị Thiêng nhào vô ké tí. Nhưng lần này người ta lấy làm ngạc nhiên vì Thị chỉ đứng ngoài nhận xét. Phải chi hôm đó mà cũng có Phấn Thiêng trong phái đoàn Nghị Hòn Gia Định chắc là cụ chủ tịch hồi Dương liệt lão lại có chầu phải uống thêm cả chục chai tam tinh hải cầu bổ thận hoàn và phái đoàn hôm đó cũng tọc long trọng mời vào chuông cu gáp.

Yếm trợ tiền tuyến
Sự hy sinh cao quý của chiến sĩ ta từ nhiều

năm nay, đã được mấy ông Nghị Hòn trên toàn quốc biết đến qua chiến dịch «hậu phương yểm trợ tiền tuyến». Cũng vì thế mà bàn dân thiên hạ đang chờ đợi đề hường ủng hộ hoặc phê phán hoạt động của các đảng này. Riêng đối với anh em chiến sĩ đang chiến đấu ngoài mặt trận thì không gì cảm kích cho bằng việc làm của mấy ông Nghị Hòn kỳ này. Thật thế đã nhiều năm qua, trên mảnh đất đầy đau thương tang tóc này. Người chiến binh VN vào sanh ra tử tại những nơi đèo heo hút gió, hy sinh mọi quyền lợi cá nhân cũng không ngoài mục đích mang lại sự an ninh thịnh vượng cho người dân. Có một điều mà người chiến sĩ phải tự hào là khi cầm súng đánh giặc không một ai nghĩ đến xương máu của mình đổ ra sau này sẽ được đền đáp ra sao?

Nếu quả thật người hậu phương muốn chung lo gánh nặng chia sẻ vui buồn cùng với chiến sĩ đang chiến đấu ngoài tiền tuyến. Không gì hay hơn là những người đang sống ở hậu phương hãy tự nhận phần trách nhiệm của mình trong việc ổn cố lại tình trạng xã hội hiện nay. Mạnh dạn trừng trị và loại bỏ những phần tử tron hèn, trốn tránh trách nhiệm. Những tên chuyên dựa vào bề thế, cò cán và quyền lực để hầu bóp cổ dân đen hoặc những tên cò quyền cao chức trọng nhưng có khác nào loài sâu mọt, lợi dụng địa vị sẵn có để đầu độc xã hội mưu cầu tư lợi. Điển hình như mấy vụ Dân Biểu nghị ngọm buồn lậu cơm đen vừa qua. Thêm vào đó những người có trách nhiệm trong guồng máy nhà nước cần phải nêu gương hy sinh. Tích cực trong việc san bằng mọi bất công trong xã hội. Được như vậy người chiến sĩ dù có phải hy sinh nơi trận tuyến khi năm xuống vẫn có thể mỉm cười tin tưởng vào tương lai của đất nước và con cái họ sau này.

Đều làm cho những người đang phải đấm h ngoài mặt trận đau lòng không ít là mỗi khi nghe tin tức từ hậu phương loan ra về những vụ xách động xuống đường phản chiến của một nhóm người đã bị ngoại bang hoặc một tổ chức nào đó mua chuộc để làm lung lạc tinh thần và ý chí chiến đấu của toàn dân. bản thìu hơn cả là bọn người khôn nạn này lại còn cố tình chà đạp và biến sự hy sinh cao cả của các chiến sĩ ngoài mặt trận thành những trò điều cợt để mưu cầu danh lợi. Ngoài ra còn có những hạng người suốt năm này tháng khác, ngụp lặn trong cuộc sống sa hoa, chúng chỉ biết dùng tiền bạc vào việc mua bán công danh. Bọn này bắt chước cả những điều phải trái, luôn miệng khoe khoang và

tự hào là đối lập dù là bất chính. Miễn sao lừa bịp được sự tín nhiệm của người dân trong những lần bầu bán, để có thời cơ tạo dựng địa vị trên mồ hôi nước mắt của kẻ khác. Đối với những hạng người thường xuyên lợi dụng đề «hiệp dâm» tinh thần tự do dân chủ một cách trắng trợn đó nhà nước cần phải vạch mặt chỉ tên và thẳng tay trừng trị, vì chính bọn chúng là mầm mống của những bất công trong xã hội. Những sự nhượng bộ vì thương xót hai chữ dân chủ chỉ là một cơ hội cho chúng, được đảng chân lẫn đảng đầu. Kỳ vọng của tiền tuyến chỉ đơn thuần thế đó. Nó không đòi hỏi những người hậu phương phải hy sinh Thá; quá. Nhưng nhà nước và nhất là mấy ông Nghị Hòn cần phải tế nhị trong việc hướng dẫn quần chúng để đi đúng vào mục tiêu của chiến dịch yểm trợ tiền tuyến. Có điều phong trào này không thể chỉ có tính cách giai đoạn như thời gian ấn định của mấy ông Nghị Hòn trên toàn quốc. Nó cần phải được duy trì liên tục cho đến khi đất nước này hết thấy cảnh xương rơi máu đổ thì mới mong đền đáp lại sự hy sinh cao quý của các chiến sĩ đang chiến đấu ngoài tiền tuyến

ĐỐI THOẠI

VỚI

NGƯỜI SẠCH

□ Bạn NHAM NHỞ (KBC 7015).— C.O đã đọc thư «biên hộ dùm» ông Trung Tá Kh. của bạn. Tuy nhiên, C.O chờ chính «nạn nhân» lên tiếng, nếu ông ấy muốn thanh minh thanh nga.

□ Bạn PHẠM VĂN HÙNG (Thị Nghè).— Bạn nhờ C.O chích hộ bạn Bru Điện rùa và vô trách nhiệm, C.O có mặt ngay. Vì đường Hùng Vương ở Thị Nghè nào có vạ dậm gi với Sở Bán Tem Sè Gòn.

□ Em NGUYỄN VĂN CÚC (Đơn Dương).— Rất cảm kích khi đọc thư em, bọn Mỹ vô giáo dục treo cờ Việt Nam dưới cờ Hiệp Chúng Quốc trên xe tăng để lừa rởn ấy đã làm em và mọi người bất mãn, C.O cũng thế, C.O vẫn thường dào mà bọn vô giáo dục như bọn ấy. Cảm ơn em.

□ HỘI ĐỒNG XÃ PHƯƠNG THỌ (Định Quán).— Người lính trong xã của quý vị đã đến «nói lại cho rõ» về vụ anh ta bị tá hóa tam tinh. Vụ đó chỉ vì vậy.

□ Em T. (Dalat).—C.O đã đọc kỹ thư của em. Mền em nhiều.

□ Bạn TRẦN CÔNG KHAI (KBC 4697).—C.O sẽ đánh mạnh vụ cướp giạt bị đi mà bạn là nạn nhân đó. C.O sẽ nhắc đảng Dúi Cui hộ bạn. Lính chiến về thành phố mà du đảng đi dao đề lột đồng hồ thì thật là khôn nạn.

□ Bạn TRƯƠNG THANH DUY (Huế).—C.O đã chuyển cái thiệp mừng đó tới người mà bạn yêu cầu.

□ Bạn HOÀI THƯƠNG (Sỹ Thông Tin Bình Dương).— Ông Trưởng ty của bạn đã có văn thư với C.O. Tôn trọng tiếng nói hai phía, C.O đã thanh minh trong tiết tháng ba rồi. Bạn vui lòng chứ.

□ Bạn NGUYỄN VĂN THANH (Quảng Tín).— E con rờng lộn Quảng Tín láo đến thế ư. C.O sẽ chỉ h vào giữa mũi vụ đó.

□ Ông NGUYỄN LÊ (Cầu Đất).— Ô. rất cảm g tâm về việc ông viết. C.O đã chích ngay trong số trước.

□ MỘT ĐỘC CIẢ (Saigon).— Bài kỳ này của bạn đứng đắn quá xá. Bạn có thể gửi cho bài khác vậy. Cảm ơn bạn.

Ái mộ WRESTLING và Mĩ MASCARAS, ROCKY JOHNSON ?

Trong khi chờ đợi Tivi Mỹ chiếu tiếp các phim WRESTLING mới, bạn hãy đọc cho đỡ ngiễn

Tập San WRESTLING

do THƯƠNG HOÀI NGUYÊN
thực hiện
Mỗi tuần phát hành 2 số

Đến giờ soi xét

Ồi! Những con rồng lộn!

Ông Trần Văn Thanh, giáo viên trường Tiểu học quận Hậu Đức, tỉnh Quảng Tín có đôi lời kêu ca về những sự bê bối và bóc lột của cái hãng Con Rồng Lộn như sau. Xin đăng tải để cả làng đều biết.

Tôi là một giáo viên nghèo, lương tháng có 10.000 bạc. Bữa nọ, được phép nghỉ một tuần, tôi mua vé máy bay về Saigon thăm mẹ tôi. E Việt Nam hẹn chiều thứ ba, 13g30 ra phi trường Tam Kỳ, từ đó có một chiếc DC3 ra Đà Nẵng, rồi từ Đà Nẵng có Boeing về Saigon. Giá vé khứ hồi là 9400 đồng, nghĩa là gần một tháng lương của tôi. Giá vé đi khứu khiếp này khiến cả nước phải kinh ngạc. Trước đây vé máy bay Quảng Tín - Saigon khoảng 2200đ. Vào tháng 11-70, E VN tăng 370% nên giá vé lên khoảng 3000đ. Từ hôm tết, E VN lại bày trò bịp bợm để bóc lột dân nghèo Quảng Tín bằng cách bãi bỏ đường bay trực tiếp Quảng Tín - Saigon, mà thay bằng một chuyến DC3 ra Đà Nẵng, rồi từ Đà Nẵng đi Boeing với giá phân lực là 4700đ.

Đúng 13g30 thứ ba 9-3-71, tôi có mặt tại phi trường Tam Kỳ. Ngồi chờ đến 17 giờ, cũng không có DC3. Máy xếp E VN báo mọi người về, 11g hôm sau trở lại. Không có nhà ở Tam Kỳ, tôi cũng không dám trở lại nhà tôi ở Hậu Đức vì đường xá mất an ninh, hơn nữa giá xe ôm, tức là ôm xe Honda quá mắc, những 800đ, tôi đành phải mượn khách sạn. Hôm sau, tôi lại tới E VN ngồi chờ. Đến 12g các xếp E VN lại ra lệnh cho các hành khách trở về nhà biểu rằng, 1g trở lại. Tôi 1g, có xe đưa ra phi trường, các hành khách phải ngồi mồm thếch người ra gần 3g chiều mới có DC3 đưa ra Đà Nẵng. Và tại Đà Nẵng, hành khách phải ngồi thêm 4 tiếng nữa, Boeing mới chịu cất cánh bay về Saigon.

E VN coi thường các hành khách quá xá. Tăng giá vô lý, lại còn bày trò phân lực phân liếc, lời thôi để móc túi dân nghèo. Rồi thì giờ giấc lộn lạo. Xin Con Ong lên tiếng đòi lại quyền lợi cho dân.

Tái lập đường bay trực tiếp Quảng Tín Saigon và giữ nguyên giá vé cũ là 3.000 cho dân nghèo được phận nhờ.

Các cha lục lọi Đalat đi vắng!

Chúng em là 1 số học sinh ở đường Trưng Trắc ấp Cô Giang Đalat. Khu vực này có một đường chính khá rộng rãi, nhưng hơn hai năm nay, vì nhiều xe đi ra đi về, nhất là xe nhà banh của các bố Phi, Đại Hàn, Mèo làm tại các hãng thầu, lưu thông thường xuyên, nên làm cho đường nát bấy. Mỗi lần đi học là chúng em lại phải chịu một cực hình. Ngày nắng thì bụi tung mù mịt, vàng khè từ đầu đến chân. Còn ngày mưa thì lội, lún ngập quá mất cả.

Sự việc này kéo dài đã lâu, nhưng nhà nước, nhất là các cha Lục lọi chả bao giờ thêm để ý sửa chữa, cứ ăn cơm chứa mửa tối ngày.

Trước đây, trong thời kỳ tranh cử, các ứng cử viên Hội đồng thành phố hứa hẹn con con tiểu con hươu, nhưng đến khi đắc cử thì phe lờ đi hết.

Vậy ước mong Con Ong lên tiếng giúp cho để nhà nước địa phương để ý tới con đường này một chút cho dân chúng được phận nhờ.

Sao nữ lột đồng hồ của lính?

Tên tôi là Trần Công Khải vốn là sinh viên Văn Khoa trong một vụ xuống đường năm ngoái bị người ta vờ và đưa đi quân dịch hiện đóng trong khu rừng U Minh. Ngày 4-3 vừa qua tôi bắt được cái phép về Saigon thăm gia đình. Tôi có ghé phía sau chợ Trương Minh Giảng thăm một người bạn trong lúc ấy thì có một bọn du đảng từ trong bóng tối ð ra vây lấy tôi mà biểu rằng: Đưa cho chúng ông chiếc đồng hồ không có thì bỏ mẹ đi giờ.

Chiếc đồng hồ Rado đối với tôi quý giá vô cùng, vì đêm đêm có nó để canh giờ gác. Không có nó, mấy thằng bạn cùng đơn vị dám cho gác 4 giờ thay vì 2 giờ như thường lệ. Tôi đã tự xưng là lính, và nài nỉ bọn người dao búa ấy nhưng rút cuộc chúng cứ nhẩy bổ vào xin tí huyết ở cánh tay tôi và lột lấy cái đồng hồ rồi ra đi cười một cách hả hê.

Xin Con Ong lên tiếng xin các đảng Dũi Cui làm việc cho tích cực. Tại sao quý vị đó đẹp bề ngoài thì có kết quả ra rít còn đẹp du đảng cao bồi, trộm cướp thì lại lơ là như vậy để cho chúng nó lộng hành quá xá thế.

Bóc lột

Cái Bang lại có thêm thành tích mới.

Tên tuổi của Cái Bang mỗi ngày lại một thêm lừng lẫy trên chốn giang hồ vì những thành tích gớm ghê của những đũa mắt mọ mọt. Thiết định là một sự nhân tài chi đồ hội. Các anh tài tuấn kiệt của Cái Bang ngày hôm nay còn nhiều hơn cả thời Tam Quốc.

Về phương diện thích sưu tầm đồ cổ thì có Cái Bang Nguyễn Ngọc Nghĩa chuyên môn lần mò vào các đền thờ của người Chăm để rước những pho tượng Chăm đen đem về, trước là mua vui, sau làm việc nghĩa: phát mại cho Tây, cho Mèo để làm giàu cho đất nước. Về phương diện kinh bang tế thế thì có một ông mang về cả một va ly đồng hồ Seiko để bán cho đồng bào nghèo, vừa bán vừa tặng để cho các cử tri sẽ nhớ ơn đời đời, và kỳ tới sẽ dồn phiếu cho ông. Về phương diện tinh dục học, thì có một bố đã mang về cả một lô lịch cỏi chường để cho những cử tri chưa vợ sẽ có thể ngày ngày nhìn ngắm cho thỏa lòng mong ước. Về phương diện ăn gian trong lúc đếm phiếu thì có cậu Sáu Long An chuyên môn đếm một thành hai để ủng hộ nhà nước một cách vô cùng tích cực. Về phương diện cạo lông thì có nàng Kiều. Nàng Kiều được ông già Bất Lương cho đi ngoại quốc có một tháng thì bèn cạo lông sự vụ lệnh sửa lại là ba tháng để đổi thêm nhiều đô la. Như thế việc chi tiêu được rả rích cho xứng đáng là một vị nữ lưu của nước Mít. Về phương diện hách xì xằng thì có cái ông Cái Bang nào đó lúc ra phi trường muộn, máy bay cất cánh rồi, đã bắt phi công quay trở lại để rước ông đi không có thì ông cho rừ tù. Về phương diện chuyên ngân lậu thì có Cái bang Nguyễn Văn Chính đã từng mang cả va li bạc Việt Nam đi Hong Kong, chắc là để dự cuộc triển lãm về tiền tệ.

Và mới nhất thì có vụ Cái Bang Phạm Chí Thiện.

Phạm Chí Thiện, hồi ứng cử ở Gia Định đã nhờ vào cái sự bám dính các cha nên trúng cử cái rụp. Bởi lẽ tên là Thiện, nên hẳn ta là một con người rất có thiện chí, nhất là đối với nhà nước. Đã có một hồi hẳn ta lên Ti Vi đã than thở mình thanh nga cho các sứ quán ở Ai Lao và Thái Lan. Biểu rằng hai sứ quán này đã làm việc rất tích cực, chống cộng ra rít, bênh vực kiều bào hết mình và nhờ đó chính nghĩa quốc gia ở hai nước này đã sáng tỏ như sao trên trời.

Phạm Chí Thiện không thích đi Tây, đi Mèo như một số Cái Bang khác, mà lại chỉ thích đi Lào, đi Thái Lan. Hẳn ta đi đi về về như đi chợ. Người ta cứ tưởng hẳn sốt sắng đối mí kiều bào ở hai quốc gia này, nhưng đến lúc cháy nhà ra mặt chuột kẹp, vỡ lẽ ra mới biết rằng, hẳn ta chỉ có mục đích cao đẹp là đi tái á phiện và bạch phiến về nước.

Ngày vừa qua, nhà Đoàn đã bắt được quả tang, trong cái va li của hẳn có 4ki bạch phiến giá tới 160 triệu bạc.

Ông Dân biểu Seiko khi mang đồng hồ Seiko về nước đã thanh minh rằng: « Tôi mang đồng hồ về để tặng các cử tri » thì tất nhiên ông dân biểu Phạm chí Thiện cũng có thừa sức để mặt tro trán bóng mà trả lời rằng: « Tôi mang bạch phiến về để tặng các binh lính Đồng Minh đang thêm chất ma túy và tặng luôn cả một đồng bào bẹp tai của tôi nữa!»

Một số những thằng cha to đầu ở nước ta

vốn đã có một cái truyền thống li lợm. Tỉ dụ như Tổng Ngọc chả hạn. Khi bị lục vấn về biện pháp kinh tế cũng như về sự suy sụp của nền kinh tế đã thân nhiên trả lời rằng: « Đi ra Bắc mà hỏi Lê Duẩn » Vậy thì Phạm Chí Thiện hẳn cũng có thể giải đáp một cách tương tự như thế.

Được biết rằng nhà nước bao giờ cũng trọng vọng những kẻ có công. Như ông Tổng Trưởng Tư Pháp trước đây trước cái sự cô Lê Thị Lữ Văn mang về cả lô hộ xoàn rồi bị nhà Đoàn bắt đưa quả tang đã cho quay Ronéo một thông cáo gửi cho báo chí mà nội dung bênh vực ra mặt, biểu rằng cô Văn đã có công chỉ điểm cho nhà nước Hongkong bắt được một vụ và li bạc lậu, cho nên trường hợp của cô ta có thể giảm khinh, và coi như huê.

Dân biểu Nguyễn Văn Chính và dân biểu Phạm Chí Thiện đều là những tay có công lớn đối mí nhà nước và đối mí đất nước nói chung. Cho nên vụ Nguyễn Văn Chính đã bị nhận chìm xuống thì cái vụ Phạm Chí Thiện này không nên làm lớn. Nếu thế thì còn chi là đạo công bằng nữa.

Xin các Cha can thiệp gấp để xí xóa cái vụ phạm Chí Thiện, để đảm bảo tháng nữa đây, ông Thiện lại tiếp tục ra tranh cử và để được ngồi lại tòa nhà Lập Pháp thêm bốn niên nữa, và tiếp tục bênh vực nhà nước và tiếp tục buôn á phiện, bạch phiến cho những dân làng bẹp còn nhờ cậy chờ.

Dân chúng Hùng Vương Thị Nghè kêu trời!

Có những gia đình cư ngụ ở miệt Hùng Vương Thị Nghè, cả năm nay chả hề nhận được một lá thư nào. Một gia đình có con em đi lính ở miền Trung. Khi người con đi phép về bị cha mẹ trách mắng rằng, tại sao đi biệt biệt, không có thư từ chỉ cả làm cho cả nhà phải sốt ruột, Tức thì anh ta ngỡ người ra mà trả lời rằng: « Tháng nào con cũng gửi thư về, và thư của nhà gửi đến đơn vị con đều nhận được, sao thư con gửi về, gia đình lại không nhận được là nghĩa làm sao?»

Nhiều gia đình khác cũng ở trong một trường hợp tương tự.

Họ lục sồn bèn đi dò hỏi những nhà ở chung quanh thì được biết rằng, cả năm nay, họ chả nhận được một lá thư nào, duy chỉ có những thư báo đám thì mới có mà thôi.

Đến lúc điều tra thì mới vỡ nhẽ ra rằng, cái người phác tờ là một chú nhỏ chừng mười tám mười chín chỉ đó. Sáng nào chú ta cũng tới Bru điện lấy thư nhưng chỉ phát ra những thư báo đám thôi. Bởi lẽ mỗi lá thư báo đám chú ta thường được gia chủ thưởng cho 20 tí để cả phê cả pháo, còn thư thường thì có lẽ chú ta nghĩ rằng, nội dung nó cũng chả có đêch gì nên phát ra làm chi vô ích. Cứ chất đống ở nhà tiện lúc nào thì đưa lúc đó. Và chẳng, số nhà số nhĩch ở cái đường lộn xộn, tìm kiếm khó thấy mồ mắt công mà lại chả có nước mầu gì hết.

Mỗi tháng chú ta chỉ đi phát chừng 10 ngày còn 20 ngày khác thì rong chơi cho thỏa chí tang bồng.

Bru điện, tiếng Tây viết tắt là P.T.T.

Nó có nghĩa Phải Từ Từ, Phải Thông Thả, nhất là Phải Tồn Tiền. Không từ từ, không tồn tiền thì làm đêch gì có thư.

Vậy dân chúng Hùng Vương Thị Nghè, nếu muốn nhận được thư từ mau chóng thì cần phải tuân theo cái chính sách tồn tiền mí được. Mỗi lần nhận thư cứ sù ra 20 tí, dù là thư thường, lần sau tức khắc thư sẽ đến ngay. Thời buổi này cần nên thông minh một chút mí được.

●●●

Một tuần người Bảy ngày việc

● THIÊN KHÔI

Những ý nghĩ rời

Tôi gặp lại người cựu nghị sĩ trẻ thật tình cờ. Anh đang chọn mua một cuốn băng nhạc. Anh có vẻ vui khi thấy tôi. Trong câu chuyện đứng bên lề một đường phố đông, anh cho biết anh đang hoạt động mạnh, anh đang kết tập anh em, anh thường phải đi đây đó để giữ vững tinh thần những người bạn mà anh gọi là đồng đội. Tôi nghĩ thầm: "Anh đang muốn trở thành một lãnh tụ, trở thành một thứ đảng trưởng hay chủ tịch một phong trào, một mặt trận". Anh đã nói với tôi:

— Bây giờ mình không làm, không ai làm cả. Tôi mỉm cười chợt nhớ tới lời các ông Tổng Thiệu, và Tướng Minh: "Ra tranh cử chức vụ Tổng Thống là chấp nhận một sự hy sinh". Thì ra những ông đó cũng đã cho rằng: "Các ông ấy không làm sẽ không có ai làm cả". Dường như hiện nay có quá nhiều người có ý nghĩ "cao đẹp" như trên cho nên mỗi kỳ bầu cử đã có không biết bao nhiêu người ra tranh cử.

Trở lại sự kết tập đồng đội của người cựu nghị sĩ trẻ, tôi đã hỏi anh sẽ làm được gì với nhóm người còn con đó, hàng tuần gặp nhau ngồi nói chuyện chính trị xa lồng rồi chia tay, kể về nhà, người đi du hí, kể đi vay nợ hay khất nợ, như vậy sự kết tập đó có ích gì, thì giờ dùng để lo cho những chuyện không đâu ấy, nên giành để nghỉ ngơi sau những giờ phút quần người vì lý do sinh kế gia đình giữa thời buổi khó khăn này. Người nghị sĩ trẻ cười nhạt, tiếng cười như mỉa mai tôi không có tinh thần, nếu có đó chỉ là một thứ tinh thần cầu an, hưởng lạc. Tôi nhận rằng lúc này hơn lúc nào hết tôi mang nặng tinh thần cầu an, tôi thu gợn tôi trong một lớp vỏ có đơn ngày làm hai bữa ăn hai buổi, rồi về nhà đọc sách hay viết, đôi khi tới các tòa báo bạn ngồi kéo phéc côm. Tôi sống mà như tôi đã chết.

Tôi nói với người nghị sĩ trẻ, anh đã có một thời gian để làm việc đó là thời gian ba năm anh ở Thượng Viện vừa qua, nhưng anh đã chẳng làm được gì, khi còn cái thể bất khả xâm anh chẳng còn làm được việc, thì bây giờ anh làm được gì. Người cựu nghị sĩ có vẻ giận tôi trước câu nói đó, sự thực thường làm cho người ta không thích. Anh bắt tay tôi rồi lên xe đi, cái xe DS 21 thật lộng lẫy.

Khi tôi về tới nhà, tôi nhận được một cái thiệp mời đi dự đại hội một đảng mới ra đời. Đảng này tôi biết chẳng có bao thực lực, và tư cách người đảng trưởng càng bết bát hơn nữa. Tôi đã nghe một tài xế cho biết là ông đảng trưởng nhờ anh ta về trại định cư đem lên 1.000 người khăn đóng, áo dài đi dự hội, giá biểu thuê mỗi người là 500 đồng, nhưng anh tài xế cho hay là phải 1.000 đồng một người mới được. Ông "đảng trưởng" kêu mắc quá, và ông ta còn kể một thêm hai, nhưng anh tài xế không chịu 1.000 người, 100 ngàn đồng có bao nhiêu, ông đảng trưởng lỗ hêm này, nhưng ngày mai khi bầu cử Tổng Thống với "con số" đảng viên "trung kiên" trên ông đem bán cho người ra tranh cử, ông sẽ tôi gặp bội mấy hồi.

Kèm theo thiệp mời là 1 lá thư, trong thư ông đảng trưởng nhờ tôi viết bài khá khá cho đảng ông trên mấy tờ báo mà tôi đang viết, lời lẽ trong thư thật "thần mật". Tất cả nhờ nhờ có gì anh em mình sẽ tính sau Hai chữ "có gì" làm tôi xót xa nhớ lại lời một ông Dân Biểu đã nói với tôi trước thêm Hạ Viện sau khi tôi viết một bài đã kích hành động của ông ta trong việc lợi dụng chức vụ dân cử để đầu thầu mặc dù Hiến Pháp đã cấm. Ông ta nói: "Có gì cậu cứ nói với tôi chỗ anh em tôi có thể làm cậu vừa lòng hết, cậu quạt tôi làm chi!

Tôi thờ dãi cầm cả lá thư và cái thiệp mời ném vào đồng giầy vụn trước mặt.

Tranh đấu hơi ồn ào

10 Nghị viên Hội Đồng Tỉnh Gia Định vừa xuống đường kéo tới trước Bộ Kinh Tế để phản đối ông Tổng Trưởng Kinh Tế Phạm Kim Ngọc. Cái đặc biệt của cuộc xuống đường là những người tham dự đều mặc quần cụt, áo thun và giắt súng ngắn vào bụng. Những người đó đã trưng biểu ngữ lời lẽ có vẻ "sát máu" ... đã kích động lòng kinh tế "giết dân" của ông Tổng Trưởng Kinh Tế.

Từ sau khi ban hành 7 biện pháp Kinh Tế mới, đã có nhiều vụ phản đối xảy ra, quốc hội đã phản đối trước tiên, sau đó là những tổ chức lao động, những đoàn thể, tại Huế các thương phế binh đã xuống đường và đã bị giải tán bằng lựu đạn cay, dân chúng nhiều nơi, kể cả những Việt Kiều mới hồi hương cũng đang rục rịch xuống đường đòi bỏ Kinh Tế phải rút lại 7 biện pháp này. Do đó cuộc xuống đường của các Nghị Viên Hội Đồng Tỉnh Gia Định có thể nói là sẽ gây phong trào xuống đường rầm rộ trên toàn quốc. Hành động xuống đường là hành động cuối cùng phải có của người hiền lành, và nhiều sức chịu đựng ở đây. Họ đã chịu đựng từ phần xuất quân binh qua kiểm ước tới song hành, và họ không còn thể chịu đựng được nữa. Họ kiệt sức rồi.

Giữa lúc tiếng súng nổ dữ dội ở Hạ Lào và có nhiều người đi Tây Tiến không về, tinh thần dân chúng ở hậu phương đã hoang mang, thì việc ổn định ở tại hậu tuyến là chuyện cần, nhưng người ta chỉ có thể ổn định được khi dân chúng còn no, còn ấm, chứ ổn định khi dân chúng đói rách. Việc ban hành 7 biện pháp kinh tế của ông Tổng Trưởng Kinh Tế lúc này quả đã làm xáo trộn sự ổn định hậu phương.

Chắc rằng trước khi xuống đường, các Nghị Viên tỉnh Gia Định cũng đã hiểu rằng xuống đường như vậy là vi phạm luật pháp, khi tình trạng chiến tranh còn hiệu lực, mọi cuộc biểu tình đều bị ngăn cấm. Nhưng các nghị viên vẫn xuống đường, phải chăng các nghị viên đã khinh thường luật pháp và sự khinh thường còn rõ rệt hơn khi các nghị viên tuyên bố sẽ vận động cả đồng bào 10 quận xuống đường. Các nghị viên chắc đã quên rằng các vị ấy có quyền bất khả xâm phạm. Những người bạn dân có thể nhúm họ về tội phá hoại trật tự công cộng nhất là sự xuống đường tranh đấu đó hơi ồn ào. Nhưng dù sao bọn Con Ong cũng ca ngợi sự xuống đường của các nghị viên nếu cuộc xuống đường ấy hoàn toàn có tính cách tranh đấu cho đời sống của người dân bớt cơ cực vì tình trạng kinh tế khó khăn do chính bộ kinh tế tạo ra, sẽ đi bọn Con Ong nói vậy vì bọn Con Ong không thể không nghi ngờ các NV làm cuộc xuống đường này ngoài mục đích bên ngoài, còn mục đích bên trong là quảng cáo tên tuổi có thể kiếm thêm ít phiếu trong kỳ tranh cử vào Hạ Viện trong những tháng sắp tới đây.

Luật nào cho Nghị Sĩ, Dân Biểu giới thiệu ứng cử viên Tổng Thống

Hạ Viện với khoản 7 điều 10 trong dự luật bầu cử Tổng Thống đã qui định: "Muốn được ứng cử chức vụ Tổng Thống, Phó Tổng Thống ứng cử viên phải được 40 Nghị Sĩ hay Dân Biểu hoặc 100 Nghị Viên giới thiệu". Dự án đưa lên Thượng Viện, và ủy ban Nội Vụ Thượng Viện đã tu chính, ứng cử viên phải có 03 Nghị sĩ hoặc Dân biểu giới thiệu. Ủy ban Nội

Vụ đã gạt thành phần nghị viên ra ngoài, vì các Hội Đồng Đô, Tỉnh Thị Xã không phải là một việc thứ ba trong cơ cấu lập pháp. Năm 1967, ông Nguyễn Văn Thiệu với tư cách chủ tịch ủy ban lãnh đạo Quốc Gia, đã gửi tu chính tới quốc hội lập hiến lưu nhiệm thời đó, yêu cầu hủy bỏ một điều khoản " ứng cử viên Tổng Thống phải được Dân biểu giới thiệu". Lý do vi phạm Hiến Pháp và phản bội dân chủ. Chẳng hiểu năm 1971 ông Nguyễn Văn Thiệu, đương kim Tổng Thống còn tinh thần tiên bộ như năm 1967 không? Hy vọng là ông còn tinh thần đó.

Quốc Hội hiện tại là quốc hội lập pháp, vậy phải chiếu theo tinh thần hiến pháp mà làm, Hạ rồi Thượng Viện không biết đã dựa vào điều khoản nào trong Hiến Pháp để tự cho quyền mình được giới thiệu những ứng cử viên Tổng Thống và Phó Tổng Thống? Có Nghị Sĩ quan niệm rằng: Phải có sự giới thiệu của các người dân cử để ngăn chặn những ứng cử viên thiếu tư cách ra tranh cử bừa bãi, để cho cả ứng cử viên và người giới thiệu đều phải tham gia tích cực vào công cuộc tranh cử ngõ hầu mở đường cho hai khuy nh hướng rõ rệt cần phải có của một chế độ dân chủ, thân hoặc đối lập với chính quyền. Sự kiện trên (giới thiệu) còn hy vọng mở đường cho một chế độ lưỡng đảng tại VN như trong Hiến Pháp đã quy định, đồng thời tạo căn bản cho định chế đối lập cũng đã được minh thị trong Hiến Pháp. Quan niệm trên thật xác đáng, hợp lý, nhưng tiếc rằng đã quá trễ, vì việc làm này lẽ ra quốc hội lập hiến trước đây đã phải làm và phải ghi vào Hiến Pháp hiện tại muốn làm theo tinh thần trên, thì điều tiên quyết phải sửa đổi lại Hiến Pháp đã. Nhưng việc sửa đổi Hiến Pháp lúc này không còn kịp. Khi tôi viết những giòng này thì chưa hiểu khoản 7 điều 10 trên sẽ còn tồn tại hay không sau khi dự luật được trả về Hạ Viện (dù Thượng Viện đề hay bác bỏ) đề Hạ Viện chúng quyết và đưa qua Tổng Thống ban hành và tôi cũng chưa thể đoán biết Tổng Thống sẽ có hay không xin phúc nghị thêm hay bác bỏ điều khoản này.

Năm 1967 có lẽ vì không có điều kiện muốn làm ứng cử viên phải có sự giới thiệu của Nghị Sĩ Dân Biểu nên năm đó đã có tới 11 liên danh ra tranh cử và liên danh đặc cử, liên danh của hai ông Thiệu Kỳ đã chỉ đặc cử với 33 phần trăm số phiếu cử tri đi bầu.

Đặc cử với 13300 phiếu cử tri đi bầu, hai ông hẳn có mặc cảm là không đại diện được cho toàn dân như những lời rêu rao của một vài dân biểu đối lập nào đó, nhưng dù sao cuộc bầu cử đó vẫn là một cuộc bầu cử hợp pháp, giá trị. Nay cho rằng có một liên danh ứng cử nào đó đặc cử với số phiếu cao nhất, 99/100 phiếu bầu, nhưng cuộc bầu cử được tổ chức thiếu căn bản pháp lý thì người đặc cử có thể đại diện cho cả chế độ cho cả toàn dân không? Chắc chắn là không, và nếu người đặc cử vào cuối năm 71 này lại là ông Nguyễn Văn Thiệu nữa thì quả càng khó khăn nói, bởi ông Thiệu trong nhiệm kỳ bốn năm trước đã từng tuyên bố tích cực xây dựng chế độ dân chủ pháp trị.

Vậy hỏi những Dân Biểu, Nghị Sĩ có tinh thần "bảo hoàng hơn vua" Xin các ông đừng giết vua của các ông nữa. Các ông hãy coi chừng, nếu điều khoản trên tồn tại, những người cỡ như Tướng Dương Văn Minh chỉ cần nói với báo chí thế giới: "Tôi không ra tranh cử chức vụ Tổng Thống kỳ này, vì cuộc bầu cử được tổ chức thiếu căn bản pháp lý, nếu tôi ra tranh và đặc cử cũ ng chẳng thể đại diện cho ai cả đừng nói là đại diện cho chế độ".

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG
CHỮA BỆNH NHIỄM TRÙNG

COTRACYN

- 2 TRỤY-SINH (antibiotiques)
- 3 KHÁNG-SINH (sulfamides)
- SINH-TỐ B12 (vitamine B12)

XIN NHỚ NHẬN HIỆU TRẠI TIM

MẶT TRÁI XÃ HỘI...

NHỮNG KẸ MỘC SỪNG

● Phóng sự ngắn : NGUYỄN ĐỨC NAM

Văn đạo

Nước Giao Chỉ càng ngày càng có nhiều đảng. Đảng phái bon chen nhau, mọc lên như nấm rơm. Nào là Đại Đùn Két, nào là Dân Chơi; nào là Đại Vịt; nào là Không Lông; nào là Vịt Cước v.v...

Gần đây, có một đảng mạnh nhất, đông nhất, hung hăng nhất, mới hoạt động. Đó là đảng Mộc Sừng, cơ quan tranh đấu của những kẻ bị mộc sừng những kẻ khốn khổ khốn nạn nhất trên cõi đời ở trọc này.

Họ, những kẻ mộc sừng, sau một vài đêm ngủ vùi, bừng con mắt dậy thấy trên đầu mình tự dưng nhú lên hai cái sừng dài ngoẵng, li chi như sừng trâu, sừng hươu.

« Giấc Nam Kha khéo bất bình, Bưng con mắt dậy thấy mình là... hươu. »

Đó là câu thơ diễn tả cái sự bất ngờ, ngạc nhiên đến thích thú của những anh bị vợ "ca đô" cho một cặp sừng, đội lên đầu để chơi trò khiêu vũ hóa trang, trong một ngày xấu trời nào đó.

Sở dĩ Đảng Mộc Sừng được lớn mạnh như ngày hôm nay, là nhờ công ơn và sự giúp đỡ sốt sắng, hi hục cả ngày của các nước bạn Đồng Minh. Khi các chú sam, các chú củ sâm và phi mồi sang đây thì phong trào cắm sừng lên đầu các ông chồng Giao Chỉ nổi lên rầm rộ khinh khủng. Báo chí ngày nào cũng có đăng các chuyện mộc sừng đó. Không phải là bọn nhà báo nào ăn tiền, phịa chuyện để rêu chơi đầu nhé! Chuyện nào chuyện nấy đều có chứng cứ đáng goàng. Đây là chuyện bà quan bỏ ông quan theo một anh phi lip pin nô dơ dáy và nhọ như củ tam thất, kia là tin vợ anh thương gia mò tới phòng ngủ của một Mỹ Kiều suốt đêm để tính toán chuyện màn ăn, (Nguyên văn lời khai của bà với cảnh sát.) Nọ là vụ bà Dược Sĩ trẻ đẹp bỏ tiệm thuốc tây đi theo... gọi của cái củ sâm lông lá...

Những hoạt động cắm sừng ấy còn dài dài, đọc hoài không hết. Và mỗi khi đọc những tin tức... mình ấy, dân Giao Chỉ thường thắc mắc: không hiểu mấy cái lá da giao chỉ khoai mấy thứ củ sâm kia ở cái chỗ nào? Trong những hoàn cảnh nào thì lá da giao chỉ chế hàng họ nội hóa! Những màn tình ái mê ly rung rón đó được khai diễn ra rằng? Và những anh liền ông giao chỉ nhỏ con thiếu ăn, thiếu tắm bồ mặc uỳnh giặc liền miền kia đang sống dở mếu dở thế nào khi đầu anh nào anh nấy đều cứ từ từ dần dần đâm chồi nảy lộc? Sau chót là cái đảng Mộc Sừng gồm những vị nào do ai lãnh đạo?

Diễn tả, kê khai, triêng bày những chuyện đó, là việc làm của kẻ viết phóng sự này. Những tình tiết, diễn biến của mọi hoạt động cắm sừng sẽ được mô tả trong những trang, những kỳ sau đây.

Xin thế với lương tâm rách mướp, (vì bị cắn cấu nhiều lần quá rồi) xin thế với vong linh những kẻ ngòm củ tí vì bị mộc sừng, rằng thì là: kẻ hèn này viết cái phóng sự nham nhở sau đây là để trình bày sự thật nào lòng của cuộc đời, để thông cảm số phận hăm hiu của lũ liền ông Giao Chỉ—trong đó, có kẻ hèn này—chứ không phải để bôi mớ đờ đờ tư một cá nhân nào ra chơi cho đỡ buồn. Bởi vì đời tư của anh nào, kẻ cha anh ấy, kẻ hèn này cóc cần để ý tới. Vậy, xin miễn cho những vụ dính chính dính phụ, thanh minh thanh nga nếu những danh tính trong phóng sự lỡ có trùng hợp với một tên tuổi nào đó, thật ở ngoài cõi đời bản thì.

Thành thật cảm ơn.

CON ONG

I.— Chàng từ chính chiến miền xa Em bèn vung vít vô ra Long Bình

Bắt đầu từ đây là phần Mộc Sừng liệt truyện. Chuyện đầu tiên là chuyện quan Thái Tá với cô vợ là Thị Hăm.

Như thường lệ, trước hết, tác giả xin giới thiệu sơ qua cái phiêu lý lịch số 3 của chàng và nàng. Chàng Thái Tá vốn dòng học hành âm ố. Chàng đi lính từ hồi trường Võ Bị Thủ Đức chỉ cần chứng chỉ đệ Tứ hoặc bằng Trung Học đệ cấp đến nay kể đã được gần 18 năm và đã đeo được cái lon mai bạc.

Nàng là con gái nhà lành, dòng dõi thợ may chính cống, có được đi học chữ nhưng không thêm thì cứ gì cả.

Chàng và nàng gặp nhau, yêu nhau, lấy nhau và trong 6 năm hôn nhân hạnh phúc an vui cực lạc, chàng và nàng sản xuất 4 tí nhau kháu khỉnh. Chiều chiều, sau giờ tan sở, chàng lái xe jeep đưa nàng và các con đi hóng mát, đi rong chơi, ra cái điều khoái tí lắm. Cuộc đời quan Thái Tá tưởng cứ mãi mãi êm đềm trôi xuôi như rùa. Nhưng, dưng một phát, anh xếp chũa của chàng Thái Tá, nhòm vào cái cảnh gia đình chàng hạnh phúc như thế không mấy ưa, xếp chũa bèn giờ quẻ. Xếp chũa gọi chàng lên văn phòng và phán rằng:

— Anh ở đây cũng đã lâu rồi. Nay, ngoài vùng 1, đang thiếu một place ở Tiểu Đoàn tôi thấy chỉ có anh là xứng đáng với chức vụ ấy. Vậy, anh ra ngoài nó ít năm để thay đổi không khí nhè?

Xếp chũa hỏi vậy là xếp chũa đã tính kỹ rồi, hết đường chối từ, xin xỏ. Trừ phi có nhiều vitamin T và Đức Trần Hưng Đạo gửi lên xếp chũa thì mới mong hướn binh chi kể được.

Chàng Thái Tá đã làm Sĩ quan tham mưu nhiều năm, chàng đã từng thấy rõ chuyện này: Thường thường, những anh tân binh có nhiều tí—nhất là các anh lính mới người Việt gốc các chú—và các cậu Chuẩn Oái có chút máu mặt, hay bị thuyên chuyển đến những nơi xa lắc xa lơ và lạ hoắc. Để nếu biết ý xếp chũa thì chàng mấy chốc sẽ được thôi lui về nơi quê cha đất tổ.

Có anh lính mới tò te, nhà ở Chợ Lớn, nói tiếng Việt như chữ bố người ta, mới hôm trước cầm sự vụ lệnh ra trình diện đơn vị, mấy hôm sau đã cầm lệnh biệt phái về ngôi văn phòng Trung ương ở ngay Thủ đô Hoa Lộ này. Thế là có sự lè phè. Thế là khoác áo lính cậu, lính kiềng ngày ngày rong chơi thành phố liền. Hồi rõ ra, quan Thái Tá biết rằng đó là nhờ người nhà của anh lính mới đã chịu khó lòn cửa sau (hậu môn) của bà Xếp Chũa.

Anh Thái Tá biết rằng, bây giờ, nếu chàng muốn ở lì ra tại thủ đô ít năm nữa chỉ cần dúi vào, dúi vào cửa sau của bà Xếp Chũa mấy bó Trần Hưng Đạo là rồi hết.

Thế nhưng giết ai ra tiền bây giờ! Lương Thái Tá trong thời buổi có hai anh khùng, đang phá thối nền kinh tế Tài chánh quốc gia mà sống được cũng là may mắn lắm rồi, vô tiền ở nơi mô bây chừ! Chẳng lẽ cho vợ "đi khách", cho lũ con đi ăn mày?

Thế là chàng Thái Tá bèn khấn gúi lên đường. Thật sự ra thì chàng cóc sợ phải đi xa vì trước khi lập gia đình chàng đã từng xông pha khắp các chiến trường. Chàng chỉ tức cái mình thôi. Tức cái treo cẳng gông của trò đời sau đây. Có thằng quê ở Huế như thằng Thái Tá Vinh Soán, cạy cục xin ra Huế cả chục năm nay thì chưa được ra, đơn gửi lên bị chệ hoãn, và tự dưng được gửi xuống vùng IV chơi; còn chàng, quê ở Lục Tỉnh thì lại được đá nhẹ ra vùng I. Những người không biết chuyện thì cho rằng mấy cái anh làm ở phòng nhân viên chắc chắn mới ở nhà thương điên ra.

Nhưng, chính nhờ sự treo cẳng gông, sự điên khùng ấy mà Xếp Chũa càng ngày càng giàu, càng tụ thêm xe hơi nhà lầu, càng có tiền gửi thêm ở nhà băng. Một vài năm, khi sắp hết tiền ăn chơi, Xếp Chũa lại làm một phát hóa chuyển lung tung lên như thế.

Thằng X này, quê ở Cần Thơ?—Cho nó tên Ban mẽ thuật, Pleiku đưa với khi! Nhà thằng này ở Quảng Trị?—Cho nó vô Đồng Tháp Mười lợi sinh chơi!—Không chịu hả? Xi tiền ra!...

Xi xong, vài năm sau, Xếp Chũa lại quên, lại làm một phát tông đọt khơi khơi như vậy, cho đàn em khờ một trận nữa. Em nào mập đĩa, lại có quyền đâm chân tại chỗ; Em nào yếu tí, a lè hấp, đi ra chỗ khác chơi, để ta nhét con mồi vào chỗ đó ngay.

Màn kịch vui vãi nước mắt ấy đã được diễn ra nhiều lần trước sự chứng kiến của chàng Thái Tá. Chàng Thái Tá không ngờ, kỳ này, nạn nhân chiến cuộc lại chính là mình. Đứng là anh Xếp Chũa chơi khăm. Có lẽ bị em Phương Hồng Oai—em ca sồi choai choai mới nổi, từng bị anh thầy đồn hiệp đâm... huyệt ở khách sạn Vũng Tàu, ngày nào—mồi đĩa, bắt chi ghé qua nên phải vô can, vô bậy như vậy. Giận thật, đàn anh đâm hy sinh tình huynh đệ chí bình, vít bỏ đàn em như người ta vít một khúc xương cho chó ăn, sau khi đã hủt hết tủy, liêng em út như liêng cái vỏ chanh sau khi đã vắt hết nước chỉ vì một cái lá đa nhỏ xíu thì còn gì giận hơn nữa!

Nhưng, dù có chửi bới... thảm, bất mãn... ngậm, chàng Thái Tá vẫn phải cong đít tới đóo nhậm đơn vị mới.

Cuộc sống ngoài nó quá dật dỏ, chàng Thái Tá lạ nước lạ cái, buồn tình, ăn nhậu dài dài. Chàng lại phải chi đứ đứ chuyện: Nào tiền ăn, tiền giặt đồ...vv. Do đó, chàng chỉ gửi về cho vợ được vài ngàn tượng trưng.

Thị Hăm, vợ chàng Thái Tá, từng thì phải tính. Sau khóa anh ngữ cấp tốc thị Hăm xin được một việc làm tại căn cứ Long Bình.

Ngày ngày, ngay từ sáng sớm, Thị Hăm đã phải ra đầu cầu Xa Lộ đón xe lên Long Bình. Trưa, thị Hăm ở lại căn cứ, tối mò mới về.

Thị Hăm, tuy gái có 4 con rồi nhưng trông cũng còn ngon lành lắm. Nhất là hồi còn con gái, nàng cũng nổi tiếng đẹp chẳng thua ai. Và lại, đối với các anh bạn nước Cờ Hoa các anh Củ Sâm các anh Phi nô xa nhà thì bất cứ một chị liền bà Giao Chỉ nào—đừng có dơ dáy, mặt rỗ, răng vò, hôi nách cũng ngon lành thơm phưng phức cả.

Do đó, ngay sau khi thị Hăm đi màn việc được 48 giờ đồng hồ thì có một màn đánh giết vật lộn cướp bóc ái tình xảy ra. Sự có mặt một mình của người đàn bà đẹp trong những buổi trưa vắng vẻ đã lay, đã đánh thức sự thèm thường nơi cõi lòng những kẻ khát tình.

Một anh Đại Tá Mèo, cỡ già cú đế, Giám Đốc một cơ quan trong căn cứ đã dòm ngó Thị Hăm. Để tiện việc diễn tả, xin đặt tên cho lão Đại Tá ấy là Dân Sơn.

Thoạt kỳ thủy, anh Dân Sơn tới chỗ Thị Hăm làm việc, giả vờ thanh tra phòng này và kiểm cơ hỏi thăm Thị Hăm đủ chuyện rồi rủ Thị Hăm đi ăn uống. Thị Hăm từ chối kịch liệt vì dù sao Nàng cũng còn phải giữ thể diện tí xíu, có dúi đến mấy cũng không thể vì miếng ăn mà mắc bẫy tình được. Với lại, tưởng mồi gì, chứ mồi ăn uống thì Nàng chê quá. Nàng không ưa đồ ăn Mèo tí nào cả.

Anh Cờ lô neo Dân Sơn bèn giờ trò tặng đồ. Trò này là một trò cổ điển mà bất cứ anh mèo nào cũng dùng. Coi nó xưa là như vậy nhưng lại có "ép phè" ghê gớm lắm.

Dân Sơn vô P.X mua tặng Thị Hăm một lô sủ cheng xi lip, đồ ngủ mỏng dính, nước hoa Intimate, phấn son Max Factor nguyên hộp. Giá tiền những thứ linh kinh đó, so với lương của Cờ lô Neo thì chả thấm vào đâu. Nhưng đang bị xài nịt vú rế tiền, xi lip hạng bét, lại không có phần son gì cả, nên Thị Hăm cảm động ra phết. Từ hồi lấy anh Thái Tá Quân lực An Nam Cộng Từ đến giờ vì lương chàng không đủ ăn nên Thị Hăm phải dẹp hẳn cái mục phấn son. Hơn nữa, anh chàng Thái Tá của Thị Hăm thường nói rằng: "anh thích vẻ đẹp tự nhiên, không son phấn của cung lâm."

Trước kia, Thị Hăm sướng đến tề người vì câu nói đó nhưng bây giờ, Thị Hăm thấy rõ rằng những lời ấy đúng là giọng của một anh hà tiện một anh mắc bệnh kiết hạn nặng. Đàn bà mà không son phấn, để tro khắc cái bản mặt lằng lầy ra thì còn đẹp để cái mớ xi gì nữa!...

(kỳ sau tiếp)

Muốn biết Không Quân yêu đương, tình ái ra sao, hãy tìm mua ngay:

NGOÀI CHÂN MÂY

tuyển tập truyện tình của 7 tác giả Không Quân

Đĩa Ngạc Môn

Dụng nhân như dụng mộc

Cậu Sáu Long An Lê Tài Hòa từ lâu cũng là một nhân vật trong đảng cái bang thuộc hệ phái ôm eo ếch nhà nước. Hóa nên tuần rồi đây cậu Sáu đã đi một đường trách yêu nhà nước sao nhân nghĩa đạo đức quá, chả chịu áp dụng biện pháp tăng viện cho ngân sách quốc... ra bằng lẽ lối mở sòng cờ bạc. Theo cậu Sáu Long An, nếu như nhà nước chịu nghe cậu mở Sòng thì hàng ngày tiền sòng sẽ kiếm được nhiều lắm, tha hồ ăn sài vung vít khỏi sợ thiếu hụt cũng như khỏi tăng thuế tăng sưu như bây giờ, thất nhân tâm thấy mẹ.

Nhóm Con Ong đồng ý với sáng kiến của cậu Sáu Long An. Cũng như nhóm Con Ong đã từng đồng ý với bà chị nín để chợ Bến Thành trong sáng kiến tái lập nhà Bình Khang để làm chỗ ăn chơi công khai, vừa giúp cho số đông chị em ta thoát khỏi cảnh tú bà bóc lột hoặc khách đi dù quít, vừa giúp nhà nước thu thuế bọn băng, mà cũng lại giúp luôn cho các con gái nhà lành thoát khỏi cảnh bề hội đồng vung vít như hiện nay...v.v.,

Nhóm Con Ong long trọng đề nghị: Nếu mai đây nhà nước chịu nghe theo lời đề nghị đầy hướng đi lên của cậu Sáu Long An cũng như của bà chị nín để chợ Bến Thành, thì nên dành quyền điều khiển hai cơ quan du hí trên cho hai tác giả khả kính vừa kể, cộng thêm vai trò cố vấn tối cao của quan thượng thư bộ xà hoi Trần hay Phiệu. Nên thay!

Ông Tổng Ngạc có lẽ soạn tí ở trường này?

Theo nguồn tin của hãng thông tấn Reuter, chánh phủ Ai Cập vừa ra lệnh cho đảng dùi cui phọc mẹ bu tích một trường dạy nghề móc túi thiên hạ thiếp lập tại thủ đô Lơ Ke. Nghe nói vị hiệu trưởng tài ba khả kính của ngôi trường trên là một bà già đã từng có hơn 30 năm kinh nghiệm, nghĩa là một thứ quái chúa lão thành.

Dân Mít đọc thấy tin trên đâm ra phân vân bảo nhau có lẽ ở nước ta cũng có một đệ tử soạn tí ở ngôi trường dạy nghề móc túi của nữ quái Ai Cập chăng? Bằng chứng là hiện nay dân đen xứ Mít đã và đang bị móc túi quá kỹ, móc túi công khai giữa thanh thiên bạch nhật đầy thôi. Chả cần nói rõ tất ai cũng hiểu kẻ bị ám chỉ đó không thể ai khác hơn là ông Tổng Ngạc vậy.

Riêng nhóm Con Ong lại không nghĩ thế. Theo nhận xét ngay tình của nhóm Con Ong, nữ quái móc túi Ai Cập so sánh với ông Tổng Ngạc của Anamta thế quái nào được. Nữ quái chỉ đáng là một đệ tử hạng bét của ông Tổng Kinh Anam thì họa chăng. Vì một đảng dù có tới ba chục niên kinh nghiệm trong nghề đi nữa nhưng lúc hành nghề đầu sao cũng chỉ có thể móc túi được một vài người mà thôi. Còn một đảng mỗi lui ra tay có thể móc túi được cả nước. Như vậy rõ ràng là ai đáng là sự phụ của ai rồi còn phải bàn luận gì nữa cho mất công.

Cái bang Không Trung Lưu bị chạm nọc?

Cái ủy ban kêu bằng Vận Động Chống Bất Công của ông sao giải nghệ Lâm văn Phát vừa thành lập đã chia ngay mũi dùi xung kích vào

đảng cái bang nhà hát tây, hải tặc kịch liệt đả đả cái bang nhà hát tây toàn là dân ăn hai đái nát, ch' đầu võ mồm là giới chức đêch làm được chuyện gì ích quốc lợi dân hết tội.

Có lẽ vì tháng tám đã huỳnh huých đến nơi rồi nên nhiều cái bang lấy làm nhột nhột ghê lăm trước màn tố khổ kể trên của cái ủy ban mắc dịch này. Hạng nhất là cái bang Không Trung Lưu, người từng gồng mình lên vì vi đề ca tụng nhiệt liệt cho cái điều 10 khoản 7 (vừa bị viện Cầu Mống bác tuột) của bản dự luật bầu cử chánh phó quốc vương là một điều khoản tối ư quan trọng, không có không xong.

Bị ủy ban VƏCBC hạch tội theo đường lối «vơ đũa cả nắm», cái bang Không Trung Lưu lấy làm một sự bất mãn thấy rõ. Lưu cái bang có lẽ nghĩ rằng mình chỉ đặt ăn cơm với vợ nhà tiểu tiện trong toa lét chứ có nhai gì hại răng đâu, có đái bậy không nhằm chỗ để khai thối tùm lum đâu mà lại bị chửi oan đến như thế. Nên chàng đã gân cổ giảng sao ran cho ông sao giải nghệ họ Lâm là đừng có chửi chum máng lóp như thế nữa, không được đả. Muốn chửi ai thì phải chửi cho chính xác, trung bằng có đảng hoàng, bằng không coi chừng tui ạ, tui võ mét đức Dzua cho coi...

Nhóm Con Ong lấy làm một cười trước sự ngây thơ quá cỡ của cái bang Không Trung Lưu. Bằng cứ đầy dẫy ra đó cần gì phải trung lăm chỉ cho tốn công, cứ lật báo cũ từ ba năm nay là sẽ thấy ngay à. Thật mà.

Tội nghiệp các ông lớn đàn em

Cái việc ông Tổng Ngạc, sếp lớn bộ kinh tế, bị cả nước xúm nhau hỏi thăm sức khỏe mãi cũng hóa nhảm, hầu như chả còn gây xúc động gì nhiều cho đám quần chúng xứ Mít. Không chừng ông còn rung đùi khoái chí hơn nữa là đằng khác.

Nhưng chỉ tội nghiệp cho đám ông lớn đàn em dưới trướng của ông Tổng Ngạc bỗng dưng cũng bị vạ lây mới là một chuyện thương tâm mới tinh, rất đáng cho cả nước mũi lòng vậy.

Bằng chứng là tuần rồi, các bộ lão trong ủy ban kinh tế viện Cầu Mống đã bắt đầu hỏi thăm tới tình trạng sức khỏe của họ: Bộ lão Trần Ngọc Oánh thì cho rằng có nhiều ông lớn thông đồng với gian thương Ba Tàu để làm áp phe kém vệ sinh. Bộ lão Hồng Sơn Đông lại tố cáo nhân viên bộ kinh tế hiện nay giàu kinh khủng, giàu nhất trong hàng ngũ công chức nhà nước v.v.,

Theo nhận xét vô tư hết sức ngay tình của nhóm Con Ong, những lời tố cáo vừa kể của các bộ lão viện Cầu Mống là hoàn toàn vu khống. Nhất định không thể nào có sự thông đồng giữa các ông lớn đàn em của ngài Tổng Ngạc mí lị gian thương Ba Tàu được, mà chỉ có sự xã giao thân mật giữa đôi bên mà thôi. Rồi vì tình bằng hữu mỗi ngày thêm thâm thiết đó, các ông lớn đã tiết lộ ngầm chút đỉnh về một vài kế hoạch kinh tế của xếp lớn sắp mang ra áp dụng, đặt cho các bạn hữu Ba Tàu khỏi bị thiệt thòi vậy mà. Như thế là vì tình bạn thuần túy chứ sao kêu bằng thông đồng được cả?

Riêng khoản buộc tội các ông lớn kinh tế giàu nứt trong hàng công bộc nhà nước cũng lại không đúng lăm. Thật ra trước kia các ông cũng nghèo như ai vậy nhưng nhờ có số từ vi tốt thêm được bằng hữu Chợ Lớn giúp đỡ tận tình nên, các ông mới dành dụm chút đỉnh tiền nong mua nhà tậu xe theo chính sách hữu sản hóa nhà nước đề ra. Như thế cái sự làm giàu của các ông có gì tội lỗi đâu. Các bộ lão viện Cầu Mống già rồi đâm lăm cam tổ cáo hồ đồ là rất không nên. Không sợ Mèo nó cười cho sao?!

BỐC MÀ

Tin mừng cho chế độ

Thượng viện với 30 trên 44 Nghị sĩ đã bác bỏ điều 10 khoản 7 vì tính chất vi hiến phải tự do dân chủ của nó. Đây là một tin mừng cho chế độ

nhưng đó chỉ là tin mừng đầu tiên, vì biết đâu khi dự luật được trả lại Hạ Viện, Hạ Viện nói theo N.S Tôn Thất Đính, «vớ tư cách hèn hạ» đã chẳng vì tự ái cá nhân, tự ái tập thể mà chơi cừ rờ ven kinh nghiệm 2 lần tu chính «Ngân Sách Quốc Gia» đã cho biết như thế. Nhưng dù sao cũng mong là Hạ Viện với đa số dân biểu sẽ ý thức được «trách vụ lịch sử» của mình để đồng ý với Thượng Viện. Các dân biểu hãy nghĩ tới việc Tổng Thống Thiệu sẽ nhân danh người bảo vệ Hiến Pháp, tôn trọng chế độ dân chủ pháp trị đề xin tu chính hủy bỏ điều này, nếu Hạ Viện cố ý duy trì. Trường hợp đó chẳng hiểu Hạ Viện nghĩ sao, nhưng theo ý N.S Nguyễn Văn Chức, Quốc Hội lúc đó chỉ còn cách rúc xuống bàn đen.

Tặng Tổng Ngạc chiếc khu đen..

Ở đời này, có hai cách để có thể trở thành nổi tiếng: Một là làm anh hùng, vĩ nhân, để lại tiếng thơm với đời và hai là làm tiểu nhân, để lại tiếng thối cho mọi người phải ngửi. Người Tổng Ngạc đã chọn con đường thứ hai này và người đã trở thành nổi tiếng. Cho đến nay, không ai không biết đến tên tuổi, tài cán và thành tích của người, dù là những thứ đó nặc mùi xú uế. Một đứa con nít mới đẻ khóc thét lên vì thiếu sữa đã biết ngay người là thủ phạm đang giết nó. Một bác xích lô mệt mỏi vào quán làm một ly cà phê đen, khi móc hầu bao trả tiền, lập tức chửi đ. m. người, vì người vừa làm một phát táng giá đường. Dân chúng tỉnh Gia Định đang chu bị xuống đường gửi tặng người chiếc khổ cuối cùng vì biết người muốn lột của họ... Thành ra người nổi tiếng quá trời, đi đâu cũng thấy thiên hạ bàn tán về người, về 7 biện pháp kinh tài ngắt ngu của người.

Thường khi nói tới biện pháp, người ta nghĩ ngay tới những kế hoạch hay ho dùng để cứu nước, cứu dân, để an bang tế thế. Nhưng khi nói tới, biện pháp, của người Tổng Ngạc thì mọi người phải nghĩ ngược lại, tức là phải nghĩ ngay tới chiếc khổ của mình lại một phen bị Tổng Ngạc thu mất. Thế rồi từ trẻ tới già, từ bọn dân ngu khu đen cho tới các đảng nghị sĩ, nghị viên đều nhắc nhở tới người. Thăng dân ngu nhắc đến người vì nó hết khổ để mặc. Các đảng nghị sĩ, nghị viên hải tặc người vì họ nghĩ đến những cuộc bầu cử sắp tới. Và thái độ của người Tổng Ngạc trong trường hợp này cũng thật là đáng kể. Người cứ, mặt trời trán bóng, chẳng sợ ai cả. Bị một nghị quay tới gặp về việc tại sao lại lột hết khổ của dân, người kinh tài đã hung hãn đốp chát rằng cứ lời cổ tên Lê Duẩn và bọn Cộng sản ra mà hỏi, Trả lời như vậy thì ghê thấy mẹ rồi còn thẳng nào dám hỏi nữa, nghị sĩ, nghị viên mà còn bị đe dọa như thế thì thẳng dân ngu chỉ còn nước biếu cho Tổng Ngạc chiếc khu đen của mình mà thôi.

CẨM — CÚM

đã có

RHUMEX

(Bán tại các nhà (thước tây)

Nhãn Hiệu Con Voi Đỏ

CON ONG

Tất cả tay chơi!!!
Tất cả Saigon đều cần biết...

CHƯƠNG TRÌNH SHOTGUNS

TẠI PHÒNG TRÀ

QUEEN BEE (LÀU 2)

106 Nguyễn Huệ Saigon

Chương trình ca nhạc vô địch thủ đô

Với Thái Thanh — Thanh Thúy — Phạm Duy — Dreamers —

Elvis-Phuong — Carol — Mai Lệ Huyền — Cat's Trio — Phương

Hồng Hạnh — Mỹ Thê và 27 nam nữ tài tử, ca sĩ v.v...

Đặc biệt giá nước lã!!!

DÂN BIỂU BUÔN LẬU, Ô NHỤC QUÁ! KHÔNG THỂ LÀM NGO' ĐƯỢC NỮA,

**Hãy thẳng tay với những con
« chó ghẻ » làm xấu chế độ.**

Nhục nhả quá, xấu xa quá, bẩn quá, tro trên quá, không biết phải dùng những tiếng gì nữa để có thể nói hết được sự phẫn nộ của người dân đối với những vụ buôn lậu của dân biểu liên tiếp xảy ra.

Từ tượng chạm tới bạch phiến.

Cái mặt nạ của những kẻ diễn tuồng nơi nhà Hát Tây, không phải bây giờ mới bị rớt. Nó đã bắt đầu rớt từ lâu, và vẫn tiếp tục rớt như lá rụng.

1. — Thành tích đầu tiên là dân biểu Nguyễn Ngọc Nghĩa. Tết Mậu Thân, ông Nghĩa kết tại đơn vị ở Huế, thấy VC, ông khiếp quá, đã nhét thẻ dân biểu vào xi-líp. Nhưng vẫn còn khiếp, ông bèn lòi ra nhai, rồi nuốt trứng, cho chắc ăn. Trong khi N.S. Trần Điền vỗ ngực tự xưng trước VC rằng mình là một Thượng Nghị Sĩ, nên bị giết. Ông Nghĩa gọi cụ Trần Điền. Là « ông già lâm cầm ».

Sau đó mấy tháng, ông Nghĩa đạt một thành tích về vang khác, là đánh cắp Tượng Châm. Bị phân đ. nuốt không trôi, đành nuốt ra.

Tiếp theo có báo còn nói đến thành tích «nhòm lỗ khóa» của ông Nghĩa. Nhưng thôi, bằng ấy thành tích, cũng đủ chán.

2. — Bác sĩ Trần Duy Tự, Trưởng khối Dân Tiến, hậu thuẫn cho hành pháp, buôn lậu hàng ngàn tấm lịch còi trường vào dịp Tết 1969, nói là mua về để tặng cư tri.

3. — Dân biểu Hồ Hữu Tường, bỏ họp sang Tây ở với diêm, ở chán rồi về lãnh lương rập ben.

4. — Dân biểu Lê tài Hòa biệt danh «Cậu Sáu Rolex» bị kẹt mấy va li hàng lậu, hình như toàn đồ lót, ở Quan thuế Phi Cảng.

5. — Dân biểu Phan Huy Đức, Nguyễn Trường Khôi Độc Lập và Đề nghị Phó chủ tịch bị kẹt mấy va li vải lậu thuế tại quan thuế phi cảng. Phải nhờ văn phòng HV can thiệp để lấy ra. Rồi lại bị đồng viện tố cáo, và vỡ lở vụ án cấp sự vụ lệnh đề xuất ngoại vòng quanh thế giới bằng ngân sách Quốc gia.

6. — Dân biểu Kiều mộng Thu, bị văn phòng HV cảnh cáo về tội cáo sừa sự vụ lệnh xuất ngoại, đề đòi thêm ngoại tệ theo hối xuất chính thức 118 đ.

7. — Dân biểu Võ Văn Mẫu, bị liên can đến việc nhập cảng lậu 9 ký Bạch Phiến, đáng giá 400 triệu, bị bắt tại phi cảng Tân Sơn Nhất ngày 10-3-71.

8. — Dân biểu Phạm Chí Thiện bị bắt quả tang nhập cảng lậu 4 ký Bạch Phiến và 200gr thuốc phiện tại TSN ngày 17-3.

9. — Dân biểu Nguyễn Quang Luyện, đệ nghị Phó Chủ tịch, Nguyễn Trường Khôi Độc Lập kiêm Chủ tịch Liên Hiệp Nghị Sĩ Á Châu, bị bắt quả tang tại Phi trường Vọng Các 15 ký vàng lậu, ngày 18-3-71.

Viện gà con

Cách đây một vài năm, khi người ta còn thói quen phân chia khuynh hướng Chính Trị thành Bồ Câu và Diều Hâu, một Dân biểu đã nói rằng: Tại Hạ Viện chẳng có Bồ Câu, cũng chẳng có Diều Hâu, mà toàn một loại gà. Câu nói này rất đúng. Bởi vì, trong số 137 Dân biểu rất ít người đã đặc cử nhờ có thực lực, nhờ khả năng và uy tín cá nhân, mà đại đa số là gà các tôn giáo, thế lực và phe nhóm. Khi những người đặc cử hầu hết là gà của Công Giáo, Phật Giáo, Hòa Hảo, Cao Đài, Gà của ông Tướng, ông Tá v.v... tức là chỉ có gà đặc cử, thì Hạ Viện đúng là viện gà chứ đâu phải viện người.

Gà là một thứ gia súc chuyên nhả phân và trứng hôi rơi hột rụng. Và khi vắng chủ, hoặc được chủ dung túng nó sẵn sàng «vọc niêu tôm».

Nhìn thành phần 9 dân biểu có những thành tích bề bối kể trên, người ta thấy:

— 3 người thuộc phía «đổi lập» là Nguyễn Ngọc Nghĩa, Kiều Mộng Thu và Hồ Hữu Tường.

— 3 người thuộc khối độc lập thân chính quyền: Phan Huy Đức, Võ Văn Mẫu, Nguyễn Quang Luyện.

— 3 Người thuộc khối «của» chính quyền: Lê tài Hòa, Trần Duy Tự, Phạm chí Thiện.

Như vậy, phía hậu thuẫn cho hành pháp bề bối nhiều bằng 2/3 đời lập.

Nếu xét về tôn giáo, sẽ thấy:

— 2 Con gà của các thầy Ấn Quang, là Nguyễn ngọc Nghĩa và Kiều mộng Thu.

— 2 Con gà của các cố đạo, là hai ông tu xuất Võ Văn Mẫu, và Phạm chí Thiện.

Phật giáo có hai con gà nuốt giấy thung công giáo có hai con gà nuốt giấy thung.

**Như thế là huê ?
Ai là thủ phạm ?**

Trên đây chỉ mới liệt kê 9 vụ rõ rệt nhất. Tất nhiên còn nhiều dân biểu lem nhem nhưng đã may mắn không bị thộp cổ chứ không phải tại Hạ Viện chỉ có bằng ấy người bề bối.

Tất nhiên, thủ phạm làm xấu chế độ, làm nhục quốc thể, chính là các đấng sự dân biểu bề bối.

Nhưng ai là những người đã góp phần vào việc tạo tình trạng lem nhem ấy ?

Nhiều người có lỗi:

1. — Hạ viện có lỗi, các Dân Biểu đáng lẽ phải ngăn cản nhau làm bậy để bảo vệ uy tín chung, thì đã áp dụng nguyên tắc « để người để ta » thì nhau, làm ngo' cho nhau hưởng thụ, dớp hít, xuất ngoại và buôn lậu. Một chuyện nhục nhã như Dân Biểu Trần Duy Tự, buôn lậu lịch còi trường cách đây mấy năm, thế mà Hạ Viện cũng chẳng thêm có phản ứng, cứ tiếp tục xuất ngoại và buôn lậu, còn háng hái hơn trước.

2. — Hành Pháp có lỗi đã tung quyền lợi ra làm

thối tha Hạ Viện. Khi mới đặc cử, nhiều Dân Biểu cũng khá, chứ đâu đến nỗi khôn nạn bản thù như ngày nay. Nhưng rồi bị hành pháp tung quyền lợi mua chuộc làm cho hư đi. Cũng giống như những hạt giống nếu vun xới thận trọng sẽ thành những cây tốt. Nhưng nếu cứ lấy phân mà đắp bừa lên thì hạt tốt cũng bị thối tha. Hành pháp đã có lỗi làm hư những hạt giống triển vọng lúc ban đầu.

3. — Kế tiếp là trách nhiệm của quý vị «nuôi gà». Những ông sư nào, đã đẩy Nguyễn Ngọc Nghĩa và Kiều Mộng Thu vào Hạ Viện? Những ông cố đạo nào đã đẩy Võ Văn Mẫu và Phạm chí Thiện vào Hạ Viện? Tung gà vào HV, nhưng không chọn được đúng loại gà nòi, mà toàn loại «gà què ăn quần cối

xay» thì người chọn gà có trách nhiệm.

Hết thuốc chữa

Ba vụ Dân Biểu buôn lậu bị bắt trong một tuần lễ. Mà buôn toàn những loại hàng ghê gớm, với số vốn không lồ. Hết thuốc chữa rồi.

Nếu còn chút xúu liêm sỉ của loài người còn sót lại, các dân biểu buôn lậu nên tự xử, chẳng những nên từ chức, mà còn nên chết quách, cho đỡ bản xã hội.

Nếu còn chút liêm sỉ, Hạ viện hãy truất quyền ngay những đồng viện bề bối. Quá lắm rồi, không thể nào «khoan hồng» được nữa.

Nếu các đấng sự không biết tự xử, nếu Hạ Viện không biết tự xử, có lẽ cư tri sẽ phải thẳng tay đối phó như đối phó với những con «chó ghẻ» đã hết thuốc chữa.

Ngồi rù gai hàng gai lẩn tẩn
Trần Văn Hương

hơi nhục cho Hạ Viện đấy!

Thắng bại

Vụ 3 dân biểu buôn lậu, là trái bom lớn nhất trong tuần qua, át cả tiếng bom lớn nhất thế giới nặng 7 tấn rớt tại chiến trường Lào, tuy nhiên, tuần qua cũng còn một việc quan trọng đáng ghi nhớ, đó là cái khoản 7 điều 10 trong dự luật bầu cử Tổng Thống, quy định nguyên tắc giới thiệu ứng cử viên, đã bị thượng viện thẳng tay bác bỏ ngày 18-3-71.

Trong phiên họp vào ngày kể trên, ông nghị Bác Sĩ Đặng bị VC, đã đem hết sức bình sinh mà bênh vực khoản 7 điều 10 đến phút chót. Nhưng đã bị nghị Robert Nguyễn Văn Chức đánh gục bằng những lập luận thép như dao chém d.

Nghị sĩ họ Đặng đã có cái can đảm, là mặc dù biết không thắng, cũng cứ bênh vực đến cùng quan điểm của mình. Nhưng sau khi thua, có vẻ hơi mất tinh thần, nên đã tuyên bố «khá an tâm» trên báo của mình. Theo lời tuyên bố đó, thì họ Đặng đã muốn lật ngược thế cờ, cho rằng chính những kẻ thân hành pháp đã chống khoản 7 điều 10. Còn những người ủng hộ khoản này như... mình, là người... đổi lập.

Nhân dịp này, cũng nên ghi lại kết quả cuộc biểu quyết bác khoản 7 điều 10. Điều khoản trên đã bị 30 NS bác tr. 44 hiện diện. Sau đó là đại danh của các vị đã chấp thuận khoản 7 điều 10, cũng có nghĩa là bất chấp hiến pháp: Đặng Văn Sung, Trần Trung Dũng, Hoàng Xuân Tứ, Phan nguyệt Minh, Lê Văn Đồng, Phạm Nam Trường, Nguyễn Văn Ngải, Đoàn Văn Cửu, Phạm như Phiêu, Trương tiến Đạt, Trần ngọc Oánh, Sơn thái Nguyễn, Nguyễn hữu Lương và Trần Văn Quả.

Nếu nhờ sự liệt kê trên mà Tổng Thống biết đường đề cử quý vị, thì đừng quên công lao của thắng Thợ Gai này nhé. Bản đạo đang đối... bạch phiến đây!

Thâm tội ngu

Như mọi người đều biết, Dân biểu Phạm Chí Thiện đã bị bắt quả tang tại Tân Sơn Nhất chiều 17-3 với 4 ký bạch phiến, và 200gr thuốc phiện đơn toan vạt đi.

Khi bị bắt ông Thiện có vẻ hống hách đòi gọi đây nói cho Thủ Tướng. Nhưng khi tới Biện Lý, lại dấy như té sao.

Người xưa đã nói «có gan ăn cướp, có gan chịu đòn». Đã tính đi buôn lậu hay đưa hàng lậu lấy công, mà đưa những vụ lớn, như vậy, nếu khôn ngoan một chút ít ra cũng phải tính trước kế hoạch sẽ đối phó như thế nào, nếu chẳng may bị bắt. Nếu đã tính dùng cái quyền bất khả xâm phạm của mình, để «đàn áp tinh thần» các nhân viên quan thuế bằng cách hống hách thì khi nội vụ hết đường cứu chữa, dù tới Biện Lý, cũng cứ hống hách luôn đi, can đảm nhận tội, ít ra cũng được coi là một kẻ có gan.

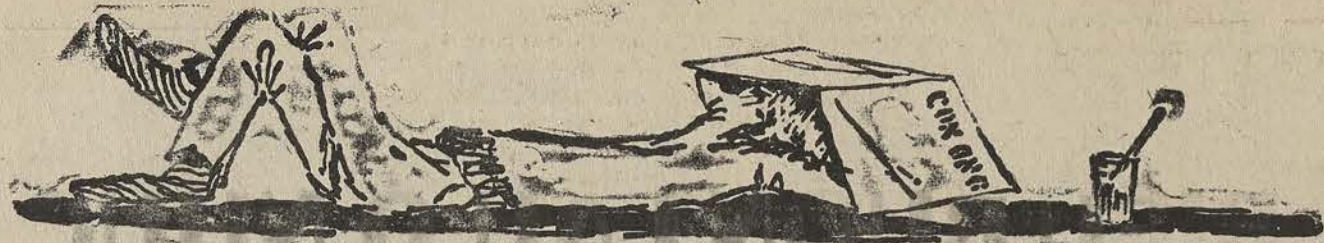
Ngược lại, nếu đã muốn chọn con đường «lặng như té sao», thì hãy lấy luôn tại phi cảng đi, biết đâu chả thoát.

Hống hách trước, rồi lấy sau, điều đó chứng tỏ là một anh hèn, dếch biết tính toán chuẩn bị gì hết. Thế mà cũng đòi tham gia hàng ngũ buôn lậu, chỉ tỏ làm nhục giới buôn lậu!

Hơn nữa, khi nội vụ đã vỡ lở rồi, thì nhận ngay cho được việc. như thế, ít nhất cũng còn tỏ ra một anh «buôn lậu có tư cách», biết lễ thắng bại. Nhưng Phạm Chí Thiện, sau khi được tha, đã chạy tới một cách lằng nhằng là anh ta nói rằng mình chỉ mang hàng theo lời sai khiến của một người phụ nữ, mà người này hình như có một ma lực khiến anh ta không cưỡng lại được!... Mang hàng mấy trăm triệu hàng lậu, mà không biết là hàng lậu! Thế là ngoài cái tội «tiền hách hậu lạy» kể trên, còn mắc thêm cái tội ngu!

Đã buôn lậu, còn mang tiền ngu

Cả kẻ dẽ nông

LOAN PHẢN CHIẾN

Trong tuần lễ vừa rồi, Người đứng đầu cả Nước đã phân bổ vì phản chiến. Người đã tuyên bố rằng, sẽ đập tan tất cả những phong trào được gọi là phản chiến, đã và sẽ thành hình trên đất nước Giao Chi.

Như vậy, phong trào ấy đã thành một thứ... loạn. Đẹp phản chiến phải được coi như đẹp loạn. Nếu được gọi là phong trào, hay là một cái «mốt» thì thường bạo phát, bạo tàn. Có thể lắm cũng chỉ được một niên. Ấy vậy mà không hiểu sao, phong trào phản chiến đã kéo dài dai một cách rất trường kỳ và có tương lai hứa hẹn sẽ còn dài dài, bền bền, cho tới khi nào hết còn tiếng súng.

Chưa thấy bao giờ, Đại Vương lại có chính sách «cửa dẽ đục xuất» như bây giờ. Người vừa tuyên chiến với phản chiến ngày hôm trước, thì ngày hôm sau, lực lượng Dùi Cui đã phong tỏa ngay Đại Học Xá Minh Mạng, nơi được coi như là tổng hành dinh của sinh viên, phát xuất những cuộc hội thảo, xuống đường. Sự đụng chạm tất nhiên không thể tránh, nhưng dù sao, thì an ninh cũng đã được vấn hồi. Rồi sau đó, phái Ngô Bá Thành kéo một đoàn người đi đòi quyền sống, chưa bước chân vào được tới tiền đình Hạ Viện, đã được đàn chào rất kỹ. Có lưu đạ cay cần thận. Mấy ngày nay, thành phố đã tạm yên, nhưng lực lượng Dùi Cui vẫn còn trong tình trạng báo động từng mỗi khu phố, mỗi đầu ngã ba đường.

Hình như để vấn hồi an ninh, Nhà Nước cũ chúng ta đã muốn tái lập chế độ mật vụ. Trong kỳ Bầu cử có xô xát tại Đại học Xá, một Sinh Viên đã bị đồng bạn «cầm tù», vì đã được ầu yếm tặng cho hai chữ «mật vụ». Vụ hành hung giáo chức tại trường Minh Phụng này còn đang nóng hổi, kẻ lỏng quyền cũng là một an ninh chìm. Chưa tạo được an ninh cho thành phố mà đã bị ngay cái loạn mật vụ trước, Nhà Nước của chúng ta đã vụng tinh rồi chăng?...

Trở lại vụ phản chiến trên đất Giao Chi... Những phong trào này, được đặc rất nhiều tên. Có thể là những phong trào «đòi quyền sống» lem nhem. Có thể là một sự đòi hỏi «hòa bình ngay tức khắc» của một tổ chức nào đó, có một uy thế khá vững. Cũng có thể, trong một buổi hội thảo, tình cờ có kẻ nói tới tội ác chiến tranh, rồi từ đó, câu chuyện thảo luận được hướng về sự phản chiến, mà không ai có thể ngờ tới.

Trước đây, Đại Vương thường tỏ ra mềm mỏng, khi phải giải quyết một vấn đề chính trị. Bất cứ một sự đòi hỏi nào của một đoàn thể nào, dù rằng có chính nghĩa hay không, người cũng dùng chính sách «tự nó phải tàn lụi dần». Trái cây, tới lúc chín quá, cũng phải rụng. Phong trào thương phế binh chiếm đất cắm dùi, sôi nổi là thế, chính nghĩa là thế, ấy vậy mà Người chỉ cần 1 thái độ lì, là tự nhiên xẹp. Còn mấy thằng lớn mồm như báo chí, thì với mấy tấn giấy miễn thuế, một cái qui chế được đặt bẫy ở từng câu từng chữ, là đã có thể tịch thu vung vít. Còn những phong trào khác thì Nhà Nước chỉ cần đưa ra một nửa chiêu thức, là những cao thủ wong làng xách động, đành phải bó tay...

Kể từ ngày Người nói về «một con chó hai con chó, ba con chó» chưa thấy bao giờ Người gay gắt như lần này, về phong trào

phản chiến. Đó là một chuyện lạ... Có kẻ cho rằng khi ban hành quyết định hành quân qua xứ mảu ngoé, Người phải chịu trách nhiệm về sinh mạng cả mấy chục ngàn chiến sĩ. Nhất định phải chiến thắng. Những phong trào phản chiến ở thành phố, cũng đã làm giảm rất nhiều tinh thần chiến đấu. Người chiến sĩ nhất định sẽ không thể chịu nổi cảnh mình phải xông pha trước hòn tên mũi đạn, sống cạnh cái chết từng giờ, từng phút mà có những kẻ đang sống yên lành nơi thành phố, lại chế cười sự dang hiến thịt xương của mình.

Tôi không hiểu rõ ràng được nghĩa chữ phản chiến. Mà khi đã không hiểu rõ thì cũng như là chưa hiểu. Đầu óc tăm tối của tôi, có thể giải nghĩa được rằng, phản chiến có nghĩa là phản đối chiến tranh. Nếu đúng như vậy, thì phản chiến có một cái nghĩa thật đẹp. Trên đất nước này, ai là người không phản đối chiến tranh?... Người lính chiến, trực tiếp đối diện với kẻ thù, lúc nào cũng mong ước một cuộc sống thanh bình, sống yên vui với những tiện nghi thật bình thường. Nhưng khi có tiếng súng, một viên đạn từ phía bên kia bay tới, tất nhiên là phải gửi trả lại một viên đạn. Chẳng lẽ chịu chết để rồi cái chết ấy, không giải quyết được gì? Hai bên gửi đi, gửi lại từng viên đạn đó là chiến tranh. Nếu cả hai bên đều cùng phản đối chiến tranh, thì có nghĩa là cũng có tinh thần phản chiến, thì nhất định chiến tranh đã không xảy ra.

Tôi nhận thấy rằng, những phong trào phản chiến ở đây đối xử với chúng ta không được công bằng. Họ chỉ đòi hỏi ở một phía. Muốn đánh nhau, thì ít ra cũng phải có đối thủ. Trong hai đối thủ, chỉ kêu gọi một đối thủ ngừng tay, để cho bên kia được tự do đánh đấm, thì người kêu gọi đã mất đi tư cách trọng tài.

Ông Nhất Hạnh, có thể được kể như là một nhà phản chiến cỡ lớn. Tron g một kỳ du thuyết ở nước ngoài, có một nhà báo đã hỏi ông một câu: «Tại sao ông chỉ kêu gọi phản chiến ở những nước thuộc khối thế giới tự do, mà chưa bao giờ, ông tới các nước Cộng Sản để chống đối chiến tranh?» Ông Nhất Hạnh đã trả lời rằng, cũng có nhiều lần, ông dự định đi tới các nước Cộng Sản, nhưng không xin được chiếu khán. Một đồng nghiệp của tôi ở đây, đã phang một câu rất độc, mà xét ra cũng có lý. «Ông đã không thuyết phục nổi Cộng Sản để xin được một cái chiếu khán, thì làm sao mà có thể thuyết phục được họ từ bỏ chiến tranh?».

Phong trào phản chiến, phát xuất từ nước Cờ Hoa. Họ có «chính nghĩa» riêng của họ... Chết để bảo vệ một miền đất thật xa lạ, cách nhau hẳn 1 đại dương, đối với những đầu óc trẻ, họ thấy như vậy là vô lý. Dù rằng có «chính nghĩa» như vậy, nhưng bà Nghị Trăng Sáng, sau một kỳ xuất ngoại để mua lưới, lại nói rằng, phong trào phản chiến ở Mỹ, tuy rằng sôi nổi và dữ dội đấy, nhưng mà không đáng sợ. Có đáng sợ chăng, là đáng sợ những phong trào phản chiến ở Saigon. Mà Sài on lại nằm trên mảnh đất này, mà chúng ta cần phải sống chết, để bảo vệ.

Những phong trào nào cũng vậy, khi đã du nhập xứ này, thường đi tới chỗ quá lộ, thường vượt quá giới hạn hơn cả nơi xuất phát. Phong trào vấy ngân hay dẽ tóc dài, khi nhập cảng vào xứ Giao Chi, thì lại ngắn hơn hay dài hơn. Bao giờ cũng phải

tỏ ra biết cả những điều chưa biết, và vẫn minh hơn cả những kẻ văn minh.

Phong trào phản chiến cũng vậy... Những chữ «đòi hòa bình tức khắc» nghe thật chướng tai. Không phải tôi muốn ca tụng câu «chiến tranh sẽ tàn lụi dần» hay chy sinh thêm một lần nữa» nhưng cái gì cũng phải có lý của nó. Chiến tranh đã kéo dài trên đất nước này hơn hai chục năm. Có những lứa tuổi mà sinh ra, chưa được hưởng tới một năm im tiếng súng. Hòa, đàm Ba Lê cũng đã kéo dài tới ba năm. Có đứa trẻ được sinh ra từ ngày bắt đầu có hòa đàm, bố mẹ mừng quá, đặt tên con là Hòa Bình, mà cho tới nay, đứa trẻ đã biết đi, biết nói mà vẫn chưa thấy hòa bình. Trừ những kẻ lợi dụng chiến tranh, làm giàu vì chiến tranh, thì tất cả mọi người dân ở đây, ai cũng khao khát hòa bình. Như vậy thì tất cả mọi người đều là phản chiến chăng?...

Cách đây gần một chục năm, chúng ta đã thả dũi xuống ngoài Bắc, ba ông phản chiến. Tại sao chúng ta không làm như vậy với bà con gái của ông phản chiến, ở đây đang quang quác cái mồm đòi quyền sống lem nhem, để cho Đại Vương phải phân bổ?... Đứng vào thế đối lập với Nhà Nước, không có nghĩ a là tỏ thái độ khinh bỉ với những người bao nhiêu năm nay cầm súng, coi sương máu người đó như một sự hoang phí vô ích.

Những phong trào phản chiến chỉ xảy ra ở thành phố. Những tiên nghi thành phố, làm cho con người bỗng đứng thấy lớn hẳn lên. Những mục phún lem nhem, cũng hội thảo để giải quyết chiến tranh, một chú sinh viên nhóc, chưa thoát ly ra khỏi được bốn bức tường của nhà trường, cũng đã đưa ra những giải pháp hòa bình. Như vậy, gọi là loạn phản chiến cũng đã được là một sự chính danh.

Cái đau khổ nhất hiện nay, những kẻ đòi chấm dứt chiến tranh, đều là những kẻ chưa bao giờ cầm súng chiến đấu chưa giúp được một chút mồ hôi, hay một chút máu cho quê hương này. Chúng ta có quyền bắt bọn chúng cầm mồm lại, vì bọn chúng chưa hiểu thế nào là chiến tranh, vậy không được phản đối chiến tranh. Thế nào là đi làm lịch sử.... Một trang sử chỉ được ghi chép, khi trang sử ấy được ghi lại bằng chiến thắng. Những chiến trận trong lịch sử đều được ghi lại thật dài, trong lúc những thời khác đều được rút ngắn. Cả một ngàn năm Bắc thuộc, trong lịch sử, viết không dài bằng trận Bạch Đằng Giang, chỉ xảy ra trong vài ngày. Nếu không có những cuộc khởi nghĩa đánh Tây, thì một trăm năm nô lệ, chỉ cần ghi vào trong lịch sử vài giòng cũng đủ.

Nếu Đại Vương đã có ý định đập tan tất cả những phong trào phản chiến, thì xin dẹp từ tận nơi đã có gốc, có rễ, để cho tới bây giờ, đã thành một thứ phản chiến cổ thụ. Nơi đó là đâu, thì chắc ai cũng biết rồi...

Vài ngày bốc thổi một câu, vài tháng lại tuyên bố vung vít nơi xuất cảng tư tưởng phản chiến ấy chỉ làm cho người lính, lâu lâu phải... chửi thề.

ĐỀ HỨC CÀN

NỮA ĐUA NỮA THẬT

Rút súng và tụt quần

Mười một Nghị viên tỉnh Gia Định vừa biểu diễn một màn tụt quần. tụt luôn cả áo để phân đôi 7 biện pháp kinh tế của Tổng Ngốc. Các ông Nghị, kể đi xe lam, người đi xe Honda, xuất phát từ Gia Định tiến sang Saigon khiến cho cả người lớn lẫn trẻ con đều phải chố mắt ra nhìn, đéch hiểu họ màn cái trò về gì.

Thiết ra thì trong số 11 anh nghị viên này, có thiếu cha gì những anh nhà giàu nứt đố đổ vách có thừa sức đi xe Méc sô đít gắn máy lạnh hẳn hoi như nghị Pháo Lậu Hoàng Đình Từ chẳng hạn.

Mấy bữa trước đây, Hoàng đình Từ đi xe Méc sô đít cùng mí một em gái Gò Vấp. Tới một khu chợ ở đường Phú Nhuận thì xe bị kẹt đường. Nghị Hoàng bóp còi pin pin ầm cả phố mà cái xe lam thô tá đi phía trước vườn không chịu né tránh. Thế là đề giương vây mí lị người đẹp Gò Vấp, Nghị Hoàng đã rút súng ra và phơ luôn một phát, ngoài lại còn giơ một miếng võ Tàu để uyển bác tài xe lam.

Vừa có võ lại vừa có súng, nghị Hoàng đã thắng thế một cách oanh liệt. Bác tài xe Lam đành phải kêu cứu tới đội xếp. Vụ này đã đưa ra trước tòa quan nhớn nhưng chưa biết tòa xử ra sao. Cũng may là nghị Hoàng hãy còn nhân đức chưa đến nỗi vu vạ cho ông tài kia là Cộng Sản.

Từ sau khi nâng bị các Cha bám đít các thầy, đề mần nghề pháo lậu nghị Hoàng đã ăn nên làm ra một cách mau chóng. Thiêng thứ hễ trông thấy đứa nào khờ rách áo ôm, đương sự cũng đều nghĩ cho là cộng sản tuốt lượt.

Lần này, cầm đầu vụ biểu tình xuống đường tụt quần nghị Hoàng nhằm một cái mục đích cao đẹp là hốt phiếu trong mùa bầu cử sắp tới. Theot đầu nghị Hoàng còn rủ cả bà nghị Trần Thị Xá cùng đi biểu tình cho vui.

Nhưng bà Xá lắc đầu quầy quậy biểu rằng :
— Em chớ ! Em chớ ! Các anh tụt quần tụt áo thì được chớ em mà biểu diễn cái trò ấy thì coi có kỳ quá.

Tới trước trụ sở Cái Bang, các nghị Gia Định yêu cầu gặp cụ già Bất Lương. Nhưng cụ Bất Lương vốn dĩ là người lương thiện, nên từ chối cái tụt. Chỉ có bà Trần Lệ Xoa là xung phong bước ra hành lang để coi xem sự tình ra làm sao.

Rút cuộc trước cái sự tồng ngồng, lời thôi lếch thếch của các nghị Gia Định, bà Đa Xoa chề ngay :
— Ngỡ gì ! Còn kém cả anh Phan Huy Đức

Thiết tưởng cũng nên biết rằng, trước đây Phan tiên sinh bị tố là đi chơi lén phếng ở ngoài quốc rồi bị teo chim, cái ông họ Phan này đã tự thanh minh bằng cách xin bằng trình lăm chim để chứng tỏ rằng chim của mình vườn còn nguyên vẹn, chả có teo một tí tẹo nào hết.

Sau vụ biểu tình tụt quần này, các cha nghị viên còn rống tới Bộ Kinh Tế đề gửi tặng ông Tổng Ngốc một gói quà. Khi mở ra coi thì thấy có 11 cái si líp. Ông Tổng Ngốc đã vút luôn vô sọt rác, biểu rằng vì thiếu cái si líp của bà nghị Trần Thị Xá.

Không tu bíp Dù ở ngoài mặt trận

Bảo chí trong và ngoài nước chỉ thấy đề cập những chiến thắng anh dũng của các chiến sĩ Dù, Thiết Giáp, Biệt Động Quân, rồi Thủy Quân Lục Chiến mà quên khuấy không hề đá động tới việc làm cực nhọc của các đốc tờ quân y.

Tu Bíp Đường Thiện Đồng sau khi thoát hiểm trở về, họp báo nói vung vít, nhưng cũng không đề cập một chút xíu nào đến công việc của ngành mình cả. Đó thiết là một cử chỉ rất khiêm tốn. Tuy nhiên, việc làm của các tu bíp ngoài trận địa cũng cần nên bố cáo cho bản dân thiên hạ được biết, kéo rồi họ cứ tưởng mần cái nghề đốc tờ là sung sướng lắm í. Là chỉ có ăn mí chơi, hoặc đấu láo mí các nữ y tá.

Không không, hình ảnh các tu bíp ở ngoài bãi chiến trường, rất khác xa mí lị hình ảnh của các đốc tu bíp mà các vị đã nhìn thấy qua các tờ li ních to tờ mẹ ở Saigon như tờ li ních Trần Quang Đệ hay Nguyễn Duy Tài, hay các phòng mạch sang trọng của đốc tờ Vũ Ngọc Hoàn, Vũ Ngọc Bội.

Lần đầu tiên, trên chiến trường Việt Nam nói riêng, và chiến trường Đông Dương nói chung các tu bíp Nhảy Dù cần thiết lập một quán y viện ở dưới hầm, sát trận tuyến. Suốt ngày đêm, tu bíp cũng như y tá đều coi trần trùng trực làm việc bất kể giờ giấc.

Dưới hầm phải có đầy đủ các dụng cụ để cứu cấp các thương binh dù là trong những trường hợp nguy hiểm nhất. Họ giải phẫu bụng, khâu vá các vết thương, tiếp huyết, bó bột, Y sĩ trưởng là Trung tá Bùi Thiệu, rồi các vị phụ tá là các đại úy

Quân y Trần Đình Á, Vương Đình Dương Hoàng Bá Ước Gianh.

Bước vô phòng giải phẫu, người ta không còn có thể phân biệt được ai là đốc tờ, ai là y tá. Chả có ai thêm đeo lon. Ông nào cũng vận quần áo lính hết. Và mần việc đồng đều, không có từ nan một việc gì hết trời. Các tu bíp, ngoài công việc mổ sẻ, chích thuốc, lại còn phải khiêng cáng đưa thương binh lên trực thăng hoặc C130.

Lúc khiêng cáng lại phải đi nhanh như gió vì phòng xa địch pháo kích xuống bãi đáp. Người ngom các tu bíp anh nào cũng hôi như tổ cú. Bởi lẽ 15 ngày mới được tắm một phùa. Nước ở ngoài mặt trận còn quý giá hơn á hết xoàn. Không những nước cần phải dành để uống mà còn phải đề dùng vào công việc giải phẫu nữa.

Cho nên, nếu có dịp nào được về phép là trước hết các tu bíp phải nhào vô Chợ Lớn để tắm hơi và làm một phát mát sa cho bỏ những ngày gian khổ.

Con Ông xin thân ái tặng các tu bíp Dù một bông hồng thơm như míu mít.

Nói về cái sự trường Văn Hóa Quân Đội ở Huế

Một số học viên thuộc cái đảng Kaki, đang thụ huấn tại trường Văn Hóa Quân Đội ở Huế sau hai niên tổng học tại trường này đã ghi nhận được 8 điều tâm niệm sau đây. Xin đăng tải nguyên văn đề dân kaki coi chơi :

1 — Trường chỉ có một giám học là Trung úy Nguyễn Thanh Châu và một thư ký là Thượng sĩ Lê Viết Thảo. Còn Thiếu tá Hiệu trưởng vì bận công vụ tại Quân Y viện Nguyễn Tri Phương nên rất ít khi ngó ngang tới cái trường dạy công không í.

2 — Ông Châu dạy từ lớp sáu đến lớp chín đủ tất cả các môn tuy nhiên ông thường để cho người khác dạy, thay, như vậy để cho mình đỡ tốn sức lao động. Và lại lính tráng thì cần chỉ học chữ cho nhiều. Cốt học uyển nhau là đủ.

3 — Hầu hết các giáo sư đều là bà con ông Châu, có trình độ tú tài hoặc một hai chứng chỉ Đại học, nhưng đều dạy các lớp 11 và 12 AB Họ rất trẻ bởi vậy họ chỉ thích chăm chú dạy dỗ các nữ sinh trẻ đẹp mà thôi.

4 — Trường VHQB Huế có một tính chất rất đặc biệt là học bạ và chứng chỉ không cần phải đưa qua Nhà Trưng Học «khán» nên chỉ cái sự cấp chứng chỉ và học bạ thiết đề dàng nếu một khi người ta biết cách thông cảm.

5 — Hàng năm, Cục Xã Hội của quân đội có tổ chức trại hè, để cho học viên của trường tham dự, từ Huế đáp phi cơ đi Saigon để coi cái mặt mũi thú đồ tốt đẹp ra rãng. Số học viên tham dự thường chỉ có khoảng 10 người, nhưng trong danh sách xin chỗ phỉ cơ lại có vào khoảng bốn chục mõng. Không biết những người ấy là con cái nhà ai ?

6 — Chứng chỉ học bạ từ lớp 6 đến lớp 12 đều do ông Châu với tư cách là quyền hiệu trưởng ký.

7 — Qui chế học viên binh sĩ và con cái binh sĩ được miễn phí, nhưng nhà trường vườn thu tiền như thường và biểu rằng, đội Cục Xã Hội cứu xét. Nhưng chờ đến Tết Congo vẫn chưa thấy Cục nào cứu xét chi cả.

8 — Hàng năm có những cuộc phát phần thưởng. Nhưng vì học sinh đa số là lính, lớn tồng ngồng không nề lại vác xác đi lãnh thưởng coi nó kỳ. Thiêng thứ ra các giải thưởng ấy đều được đem phân phát cho ma.

Tám cái điều tâm niệm này là đúng hay sai. Tôn trọng sự thật của đám kaki dói rách, chăm học, Con Ông xin đăng tải lên và trông chờ tiếng chuông trả lời.

Đừng có ăn cướp cơm chim

Một số thương phế binh loại ba ở trung tâm 3 QTTU có kể lể mí lị bọn Con Ông rằng, về cái tình tình lơ đãng của một ông chuẩn cái già chuyên việc phát lương.

Ông Chuẩn oái này có một đặc tính hay ho y như mấy cô bán vé si la ma ở rạp Rex hay Eden, nghĩa là xài tiền rất sang. Không bao giờ để ý đến những cái sự tiền nông lật vật như dăm bảy đồng, vài ba chịch. Xài toàn giấy một trăm trở lên.

Thí dụ như lương tháng của lính là 6.152đ thì ông chỉ phát có 6100 cho gọn việc chính phủ, còn tiền lẻ thì ông già vờ quên đi. Có anh thương binh nào thắc mắc hỏi tại sao lại đưa thiếu thì ông dẫn mặt biểu là không có tiền lẻ. Tiền lẻ đâu mà thôi Muốn lãnh đủ thì bữa sau trở lại lấy.

Có đến bố thẳng lính nào từng chả dám trở lại lấy mấy chục bạc tiền thôi ấy.

Mỗi kỳ ngài chuẩn oái phát lương cho vào khoảng 2.000 thương phế binh. Cứ tính đồ đồng mỗi cá nhân ông già vờ quên không thôi tiền lẻ đồ chừng 25 tỉ. Như thế mỗi tháng xoàng ra ông cũng kiếm được gần năm chục ngàn.

Năm chục ngàn đồng đó là những mồ hôi và nước mắt của lính. Tuy mỗi người chỉ góp cho ông có 25 tỉ, tính ra của chả đáng là bao nhưng nhiều người thì lại thành một số tiền đáng kể. Lính đã rách rưới khôn khổ khôn nạn bóc lột họ mà làm chi

ĐỒ CHƠI ĐỀ CHỌC

Tuần này, Toàn Thịch Hội Chợ bạn rộn chuẩn bị xuất ngoại giải độc nên gửi đơn tới xin phép được rút dừ. Ban Tổ chức Đồ Chơi bèn ra Phi Cảng Tân Sơn Nhất đón một Toán nời danh khắp thế giới vừa từ Lào, Thái trở về, đó là Toán : Chuyển Tàu Vết

Cuộc đấu lại tiếp tục như thường lệ...

Tại sao dân biểu bờ lờ ?

HỎI: Làm dân biểu lương hơn trăm ngàn, lại ký ra tiền, vậy tại sao mấy ông Chính, Thiến, Mầu, Luyện còn phải đi bờ lờ đề đến nỗi thân bại danh liệt ?

HUY CHƯƠNG LÊ DUẨN.— Ấy chết sao lại gọi là thân bại danh liệt ? Đầu độc được cả 1 quân đội hùng mạnh, bồi dơ được cả một chế độ, đây là một công trạng to tát chưa từng thấy, xứng đáng được thưởng huy chương như tụi này chứ bộ.

TRỐN XẤU LẬU THUẾ.— Tội nghiệp mấy ông này không có công ty, không có hãng nào, chả trách được họ phải nhập đảng bờ lờ để kiếm chút cháo. Làm gì có cái nghề không vốn nào mau giàu hơn là " đi hàng " cho bờ lờ chính hiệu con nai

KHOÁI SINH TỒN.— Đầu đuôi cũng chỉ tại sắp đến ngày bầu cử : họ cần tí tiền cơm để ra tranh cử đó mà !

CHUYỂN TÀU VẾT.— Nói cho đúng là tại ông Tổng Ngốc. Ông ta làm đến nỗi dân biểu lương cả trăm ngàn mà vẫn đói, nếu không liều mạng đi vài chuyến, mấy tháng nữa hết nhiệm kỳ, bị đe, rồi lấy " xề mà ăn à ?

BAN GIÁM KHẢO.— Huy Chương Lê Duẩn hay nhất : 5 điểm.

Số phận dân biểu bờ lờ ?

HỎI.— Liệu các dân biểu bờ lờ có thể bị truất quyền và đi Chí Hòa chẳng ?

HUY CHƯƠNG LÊ DUẨN.— O' hay, người xứng đáng được huy chương làm gì có chuyện truất quyền và đi Chí Hòa ? Với lại dân sắp lãnh huy chương ở đâu cũng đông lăm gà cùng một mẹ. Phải bênh nhau chứ !

TRỐN XẤU LẬU THUẾ.— Có muốn truất quyền hay đưa họ đi Chí Hòa, ít ra cũng phải sau cuộc bầu cử Tổng Tông. Lúc này họ còn được cần dùng,

KHOÁI SINH TỒN.— Cần thì cần thật, nhưng trong cuộc cờ đôi khi phải thí chốt để cứu lấy tướng. Thế nào cũng có ông bị truất quyền, ông đi chí Hòa, ông khác từ chức, trước ngày bầu cử Tổng Tông.

CHUYỂN TÀU VẾT.— Xin lỗi quý vị, chìm xuống là cái chắc. Vụ bờ lờ này đâu phải chỉ có ba, bốn ông đó, huy là chỉ có ba chục ông dân biểu như sư Ngô công Đức tổ, mà nó còn có gốc, có rễ tùm lùm tà la. Nếu làm quá, ba ông nói trên tứ mình khai huých toẹt ra là bỏ bố cả lủ !

BAN GIÁM KHẢO.— Huy Chương Lê Duẩn lại đúng nữa : thêm 5 điểm! Toán Chuyển Tàu Vết run thấy bà còn làm bộ nói cứng,

Còn số phận ông Tổng Ngốc ?

HỎI.— Còn ông Tổng Ngốc bị cả nước xúm lại chửi, các ông viện trên viện dưới hăm he đòi bắt tin nhiệm mà sao ông ta cứ tỉnh bơ như vậy ?

HUY CHƯƠNG LÊ DUẨN.— Trước ngựa đã có Huy Chương Lê Duẩn, sau lưng lại đeo búa Xịa, thì thiên hạ có chửi đến Tết Bangui người ta cũng coi như phua.

TRỐN XẤU LẬU THUẾ.— Thời buổi này nếu muốn ăn nên làm ra thì phải tro mặt trán bóng, mặt da voi, nói theo danh từ thời đại là phải " li "

KHOÁI SINH TỒN.— Của đáng tội, ông Tổng Ngốc quả là một bậc kỳ tài, khó lòng kiếm được người thay thế.

CHUYỂN TÀU VẾT.— Những lúc chợ chiều này là lúc làm ăn ngon lành nhất, tại sao lại không tỉnh bơ đi mà làm ? Và lại sống chết có nhau, người ta phải che chở cho ông ta chứ.

BAN GIÁM KHẢO.— Câu này cả bốn toái cùng giải đáp trúng, mỗi toái 1 điểm !

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

Nạn lớn

Trong tuần lễ vừa qua đã xảy ra tới ba vụ buôn lậu vàng và bạch phiến bị phát giác. Thủ phạm không khác hơn là ba đảng dân biểu Luyện, Thiện và Mầu, những kẻ vẫn có tiếng là có khuynh hướng đầy tớ con sen cho Nhà Nước. Chó gậy hổ mặt người nuôi, « phe ta » làm chuyện đốn mạt, tất nhiên Nhà Nước không tránh khỏi bị đổ mặt trước búa rìu dư luận.

Theo bọn C.O thì đây quả là một tai nạn lớn đối với Nhà Nước. Trước những kẻ có công lớn với hành pháp như dân biểu tu bíp Nguyễn Quang Luyện, nếu Nhà Nước không cứu thì không đành. Trái lại muốn cứu cũng không phải là chuyện dễ, vì những dân biểu kia đều bị bắt quả tang phạm pháp.

Tội cho Quốc Vương Anamta chỉ còn một dúm tóc đen, phen này chắc lại phải bạc hết vì những thói vàng, những ký bạch phiến của bọn gia nô.

Ai gây tai nạn ?

Ai cũng biết rằng chuyện dân biểu buôn lậu chẳng lạ gì, vì từ mấy năm nay người ta đã nghe nói đến rất nhiều. Thậm chí có ông DB bị bắt về tội chuyên ngân với đầy đủ chứng cứ nhưng vẫn được cho chìm xuống cách ngon lành (đi nhiên là Ông dân biểu này thân Nhà Nước). Bây giờ bỗng nhiên đứng một phát, có tới ba Ông dân biểu thuộc loại... Gia nô hạng đờ lúch bị tóm và bị làm ồn lên, gây bối rối cho Nhà Nước, khiến người ta phải nghĩ tới các kẻ đã... gây tai nạn cho Nhà Nước. Nhưng ai là kẻ đủ khả năng chơi Nhà Nước? Vấn đề này chắc là phải hỏi ông Tổng Ngạc, vì Ông Ngạc đã có lần dọa các DB rằng: *Đừng có lộn xộn. Xỉa đã năm dầy đã danh sách những dân biểu buôn lậu, ăn ăn rồi đấy!*

Dù sao thì vụ si căng đàn này cũng cứu được Ông Tổng Ngạc đang bị tấn công tới tấp, lòng Tổng Ngạc đã nhờ đó mà thở thới hân hoan âm kẻ đứng bên lề.

Dịp may

Theo lời tiết lộ của một ông dân biểu, thì hầu hết các đảng đại diện dân ở viện Tai Tiếng đều đã từng buôn lậu. Do đó bọn C.O nghĩ rằng việc ba dân biểu bị bắt chỉ là một chuyện chẳng may, chứ không phải chỉ thuần có ba dân biểu này làm xấu HV. Nếu các ông dân biểu đều nghĩ như vậy, thì phải lấy làm buồn trước cái xui của bạn đồng viên mình mới phải. Đảng này các ông lại xem đó như một dịp may để chửi bới khóa lập cái bản của mình. Chẳng hạn như anh dân biểu Xướng Đường đã tuyên bố đòi dẹp Chuông, đòi trừng trị thẳng cánh những kẻ thiếu may mắn, từng ăn chung một mẻ nuy, dái chung một bát với anh hàng mấy năm trời.

Đành rằng với việc là ban thiu của ba anh dân biểu buôn lậu rất đáng trừng trị, nhưng cái thái độ là lời lợi dụng của anh dân biểu Xướng Đường nó bản mặt cóc chịu được. Ngựa là một giống vật cóc có trí khôn mới phải. Đảng này các ông lại xem đó như một dịp may để chửi bới khóa lập cái bản của mình. Chẳng hạn như anh dân biểu Xướng Đường lại vui trên cái đầu của bạn đồng viên, chẳng hóa ra thua cả giống vật hay sao?

Hoãn binh

Theo một nguồn tin mới đây y, ba ông dân biểu buôn lậu Nguyễn Quang Luyện, Phạm Chí Thiện, Võ Văn Mầu đều tuyên bố hùng dũng là nếu có đủ bằng chứng sẽ xin tự xử, bằng cách từ chức dân biểu. Làm lỗi, biết lỗi và tự vào vào mặt mình đó là hành động của người có liêm sỉ. Dân biểu là đại diện dân, nếu có liêm sỉ, cả nước đều mừng.

Tuy nhiên bọn C.O không tin rằng ông Thiện Mầu, Luyện thật sự muốn tự xử, vì các ông vẫn chưa thẳng thắn nhận lỗi, mà lại đổ tội cho cái dốt cái... hời! Thiếu liêm sỉ ngay trong hành động này, thì việc các ông có tự xử hay không đưa con nít nó cũng biết.

Cần cứ vào câu tuyên bố nếu có bằng chứng... bọn C.O cho rằng đây chỉ là một cách hoãn binh làm dịu bớt những cảm phần từ mọi phía và rồi... kít t... ba bần.

Từ chàng ra đi...

Cách đây không lâu C.O nói đến tình cảnh khổ sở của Thiếu Ủy Nguyễn Việt Khiết người đã «trót đại» tố cáo bọn tham nhũng tại Phú Quốc và bị bọn tham nhũng bao vây phải trốn về Sai-Gon. Hôm tiếp xúc tại tòa soạn, bọn C.O đã khuyên Thiếu Ủy Khiết nên đến trình diện và cầu cứu với Trung Tướng Vỹ. Từ đó đến nay bọn C.O chưa hề biết thêm tin tức gì về ông Khiết.

Mới đây C.O nhận được một bức thư của vợ T.U Khiết nhờ bọn C.O hỏi thăm Tướng Vỹ về số phận của chồng bà ra sao vì từ ngày đó đến nay bà không hề nhận được tin tức gì của chồng. C.O mong Trung Tướng Tổng Trưởng Quốc Phòng cho biết hãy thông báo cho gia đình Thiếu Ủy Khiết biết rõ về tình trạng hiện tại của T.U Khiết, vì hiện nay gia đình T.U Khiết rất lo ngại thân nhân của họ có thể đã bị bọn tham nhũng «dầu» đi.

Vừa thôi...

Một số bạn đọc giả C.O ở Phú Yên vừa gửi về tòa soạn một tiếng thở dài vì vụ chaoang nhau giữa ông chính quyền địa phương và mấy ông dân cử. Nguyên nhân đưa đến vụ chaoang nhau cũng chỉ vì cái Chợ Mới, Chợ Cũ. Theo tiết lộ của những bạn đọc giả trên, thì Tòa Tỉnh cũng như đại diện dân cử đều đồng ý dời chợ Phú Lâm (cũ) vì ở khu chật hẹp lại thiếu hệ thống thoát nước. Đến khi xây Chợ Mới xong, Quan Đẩu tỉnh lại đổi ý muốn giữ lại cái chợ cũ. Nguyên do sự đổi ý này cũng chỉ vì Quan vác 10 ngón tay ra... đếm!

Về phía dân cử, một đảng dân biểu đã múa lưôi vung vít để hồng hốt phiếu, chứ cóc chịu làm cho ra trò, để vấn đề được sáng tỏ dạng người dân còn yên chí mà làm ăn.

Vừa thôi chứ các ông, thẳng dân đã khổ khổ khổ lộn vì Tổng Ngạc, các ông lại còn đề ra đề khai thác thì sống thế chó nào nòi.

Còn khuya

Sau 7 biện pháp lột của ông Tổng Ngạc, một số ông Nghị đã đòi bắt tin nhiệm Tổng Ngạc. Tuy nhiên theo nhận xét của bọn C.O thì cái việc «trừ gian khử bạo» này còn khuya mới thực hiện nổi. Số dĩ khó khăn như vậy là vì Thượng Viện muốn có một khuyến cáo gửi qua Hành Pháp về việc bắt tin nhiệm Tổng Ngạc, phải có 2 phần 3 tổng số Nghị Sicháp thuận.

Hiện nay thì mới có 25 ông nghị chấp thuận đuổi Tổng Ngạc về vườn (mới chấp thuận bằng mắt) nghĩa là còn thiếu chữ ký của 15 ông nữa. Đó là cả một vấn đề, vì từ trước đến nay bọn C.O nhận thấy chưa lần nào Hành Pháp thua Lập Pháp về cái khoản chữ ký cả.

Vấn đề 10, khoản 7 và gia nô

Sau một số dân biểu tợn năng bị, dám vác mặt lên ti vi ca ngợi cái Dự-Luật Bầu-Cử kiểu xái nhĩ lại đến ông Nghị Hoàng Xuân Từ vừa đánh tiếng... có em đây. Nghị Từ sau khi hết lời tăng bốc công đức của Chánh và Phó Vương Anamta về việc uýnh qua Kăm-Bu-Chia và Lèo, đã tỏ ra lo ngại nếu cái điều khoản giới thiệu U.C.V bị bác bỏ, số liên danh ra tranh cử sẽ nhiều và cóc tạo được uy thế cho liên danh đắc cử.

Theo bọn C.O, nghị Từ năng bị như vậy là năng bị láo, Việc uýnh sang Lèo, Phó Vương Râu Kẽm... Nghe Đài Phát Thanh mới biết, chứ có dính dáng gì đâu. Bốc cả Phó Vương trong vụ này chẳng hóa ra cướp công của Chánh Vương à? Còn về cái Điều 10, khoản 7, nếu cho rằng bị bác bỏ số liên danh ứng cử sẽ nhiều và không tạo được uy thế cho liên danh đắc cử. Như vậy có khác nào gián tiếp chửi Quốc Vương Anamta đã thiếu uy thế trong vai trò lãnh đạo hiện tại, vì cuộc bầu cử trước làm quái gì có khoản dành cho dân biểu. nghị ngọm giới thiệu ứng cử viên.

Được... năng bị láo mãi, hèn gì Nhà Nước Anamta không ngóc đầu lên nổi.

Ngâm tôm

Gần đây nhiều bạn đọc giả C.O viết thư về tòa soạn, than phiền lối làm việc tắc trách, lem nhem, mờ ám của Ông Tổng Cục Gia Cư, về việc cho bọn công chức nghèo vay ti đề cất nhà. Theo Con Ong được biết, có

BA DANH cảm trong

người đã làm đơn xin vay tiền từ 8 tháng nay với đầy đủ hồ sơ hợp lệ, nhưng vẫn cóc thấy t m hoi. Có sốt ruột đến hỏi thì được cho biết là... id so đã thất lạc hoặc... đang xét Trong khi đó hi có nhiều kẻ mới làm đơn xin vay tiền chừng 2-3 tháng, đã tho thoí nhận được chi phiếu.

Vay tiền của Nhà Nước số phần lời rất nhỏ nên tránh không khỏi vấn đề «trà nước» vẫn thường xảy ra. Số bạn đọc giả trên chắc đét rõ cái lẽ này nên đơn từ mới bị ngâm tôm mãi. C.O mong ông TCT TCGC làm sáng tỏ vụ này cho giới công chức nghèo nhờ một tí.

Cầu cứu

Ông Trần Gấm, người đã tố những hành vi tham nhũng của mông xir Trường Ty Thông Tin Bình Dương vừa gửi thư về cho bọn C.O biết hiện ông đang bị bọn tham nhũng hăm dọa và tìm cách trả thù. Trường cũng cần nhắc lại, sau khi C.O đưa ra những lời tố cáo của ông Trần Gấm, mông xir Trường Ty Thông Tin Bình Dương đã phải... rút nước mắt hoàn lại cho ngân sách quốc gia số tiền 1 tẻ 6. Vì vậy nên mông xir này quyết dùng thế lực để trả thù kẻ đã tố cáo chúng. Nếu các đảng tham quyền thực sự có thiện chí trong việc bài trừ tham nhũng, thì làm ơn cứu dùm ông Trần Gấm. Bỏ rơi những người tố cáo tham nhũng, thì có khác nào bảo người ta rằng... im là cõi phúc, tố là giày oan. Và như vậy thì còn có đũa đếch nào dại dột tố cáo tham nhũng nữa.

Con số định mệnh

Sau khi bị một số nghị hèn tố cáo bắt bím 500 xin Sư Ông Minh Thành, mới đây ông nghị hèn Thanh Liêm ở HDT Gia Định lại bị bà chủ báo Dân tùm áo vì tội lợi dụng tờ báo Dân, bắt bím 500 xin của một độc giả.

Đúng là con số 500 là số định mệnh của nghị hèn Thanh Liêm. Lần sau nếu có «dây dưa» về ti, nghị hèn Liêm nên tránh con số 500 xin và chọn một con số khác. Chẳng hạn như 400, 600 xin... là hết xui.

Nói lại một tí

Cách đây vài tuần bọn C.O vì dễ tin nên bị một ông dân biểu... xúi ăn cúrt gà, chích nhâm Trường Đại Học Chiến Tranh Chính Trị một phát. Sự thật những cái «mun ghê Tàu» kia là ở Trường Huấn Luyện Cán Bộ CTCT. Vì vụ đó ông Đại Tá CHT Trường ĐHTCTCT Đà Lạt đã bị khổ sở vì hàng trăm cú điện thoại hỏi thăm của các thân hữu, cùng những cái rắc rối khác.

Sau khi biết mình đánh nhâm người ngay, bọn C.O có làm một phát điều tra bé bé và được biết ĐT Chỉ Huy Trường Trường Đại Học CTCT Đà Lạt là một sĩ quan nổi tiếng ngay thẳng và liêm khiết. Một người sạch lảng như ông bọn C.O còn mong được bốc thơm, chứ đâu dám nghĩ đến cái chuyện bốc thối. Thánh nhân còn có lúc nhâm, hưởng nữa là bọn viết lách nham nhờ C.O. Thôi xí xóa cho vui về cả làng nhé...

Huynh đệ chi binh

Thượng sĩ Vũ Văn Quyết tổng sự tại Q.Y.V Ngô Quyền, trước có cho quan ba Nguyễn Xuân thuê một căn nhà ở Đà Nẵng. Gần đây vì thấy cần nên thượng sĩ Quyết đã nhả nhận xin lấy căn nhà. Quan ba Xuân có viết thư hứa sau khi du học về sẽ trả, nhưng đến khi về quan ba Xuân cứ chầy ra. Thấu hiểu hoàn cảnh khốn lộn của thượng sĩ Quyết nên bộ TTM và QĐ có gửi bưu điện can thiệp dùm khổ chủ. Nhưng cóc biết dựa vào ông kẹ nào. Quan ba Xuân vẫn cóc chịu trả nhà, trái lại còn dẫn lính về đề... phò trương lực lượng.

Làm quan mà chơi đùa với lính, thì quả là bản hết chỗ nói. Chắc hẳn quan ba Xuân nghĩ rằng: huynh đệ chi binh, lính hồ là quan rình cái mặt? Vừa thôi chứ...

Quản lý : HOÀNG THỊ QUY

In tại nhà in DÂN NGUYỆN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 820 đ.